Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1602 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 20 iunie 1954

Tineret, fii în primele rînduri!

ZIARELE AU PUBLICAT IERI scrisoarea colectivă a unor întreprinderi din oraşul Bucureşti către muncitorii, inginerii, funcţionarii şi tehnicienii întreprinderilor din întreaga ţară prin care îi cheamă să sporească munca lor, să intensifice avîntul întrecerilor socialiste pentru a întîmpina măreaţa sărbătoare a eliberării patriei noastre cu noi succese în lupta pentru îndeplinirea planului de stat la toţi indicii.

Angajamentele luate de colectivele de muncitori, ingineri, funcţionari şi tehnicieni ai întreprinderilor care au semnat scrisoarea, exprimă hotărîrea fermă a clasei noastre muncitoare de a depune toate eforturile pentru traducerea în viaţă a programului de măsuri economice elaborat de plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953, privind dezvoltarea economiei naţionale şi ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Creşterea avîntului întrecerii socialiste, sporirea contribuţiei pe care o dau oamenii muncii din ţara noastră la dezvoltarea economică şi culturală a ţării în cinstea măreţei sărbători a eliberării patriei a devenit o tradiţie cu adînci rădăcini în sufletul poporului nostru.

Ziua de 23 August este o zi scumpă fiecărui om al muncii din ţara noastră. In această zi — datorită eliberării Romîniei de către glorioasa Armată Sovietică şi a răsturnării dictaturii fasciste de către forţele patriotice populare conduse de P.C.R. — a început o nouă viaţă pentru poporul nostru — o viaţă liberă şi independentă.

Anul acesta se împlinesc 10 ani de la cotitura istorică care a început pentru poporul nostru odată cu eliberarea Romîniei. Aceşti 10 ani care s-au scurs de la 23 August 1944 au însemnat pentru noi un deceniu furtunos, plin de evenimente de însemnătate istorică, plin de zbucium şi lupte încordate încununate de succes. In aceşti 10 ani datorită muncii şi luptei pline de abnegaţie a întregului nostru popor condus de către partidul clasei muncitoare, datorită ajutorului frăţesc pe care l-a dat Uniunea Sovietică, ţara noastră a făcut paşi uriaşi pe drumul ridicării sale de la starea de înapoiere în care a fost ţinută de veacuri de clasele exploatatoare, la starea de înflorire economică şi culturală. Oamenii muncii de la oraşe şi sate se pregătesc să întîmpine anul acesta a 10-a sărbătoare a eliberării cu noi şi însemnate succese exprimînd astfel patriotismul fierbinte şi dorinţa de a face din ţara noastră o grădină înfloritoare, un pilon de nădejde în frontul socialismului şi al păcii.

Intrecerea socialistă în cinstea zilei de 23 August se desfăşoară sub semnul îndeplinirii şi depăşirii planului la toţi indicii, ridicării continue a productivităţii muncii, reducerii preţului de cost, realizării sortimentelor planificate şi îmbunătăţirii calităţii produselor, mobilizării largi a rezervelor interne ale întreprinderilor şi realizării de economii. Colectivele întreprinderilor noastre îşi propun ca în munca pe care o vor desfăşura în cinstea sărbătorii eliberării să acorde atenţie deosebită executării la timp şi în condiţiuni de bună calitate a maşinilor şi uneltelor agricole, pieselor de schimb şi reparaţiilor maşinilor şi uneltelor agricole, pentru realizarea sarcinei arzătoare a ţărănimii muncitoare: creşterea producţiei agricole.

Chemînd pe muncitorii, inginerii, funcţionarii şi tehnicienii întreprinderilor din întreaga ţară să intensifice întrecerea socialistă în cinstea lui 23 August, colectivele care au semnat scrisoarea se angajează să îndeplinească şi să depăşească planul de stat la toţi indicii. Astfel întreprinderea „21 Decembrie" va lucra în ziua de 22 august în contul zilei de 10 septembrie, uzinele textile „7 Noiembrie" vor da peste plan 5000 kg. fire de bumbac şi 40.000 metri pătraţi de ţesături, fabrica de ulei „13 Decembrie" va da peste plan pînă la 20 august 800.000 kg. de ulei comestibil, şi 500.000 kg. ulei brut. Eforturile muncitorilor de a spori producţia duc astfel la o mai largă posibilitate pentru oamenii muncii de a se aproviziona cu bunuri de tot felul şi la întărirea puterii economice a patriei.

Un obiectiv de seamă pe care colectivele întreprinderilor şi-l propun în întrecerea socialistă este acela de a ridica productivitatea muncii şi a reduce preţul de cost al produselor. La uzinele „Vasile Roaită" productivitatea muncii pe cap de muncitor va spori cu 4 la sută faţă de sarcina planificată, la „21 Decembrie" cu 9,5 la sută, la „Tehnometal" cu 3 la sută, la „13 Decembrie" cu 6 la sută, iar preţul de cost se va reduce cu 4 la sută, realizîndu-se şi o economie de 2.000.000 lei. Toate acestea arată că oamenii muncii au înţeles că singura cale pentru înflorirea patriei şi ridicarea nivelului de trai este ridicarea producţiei şi productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost al produselor.

In cadrul întrecerii socialiste, lupta pentru îndeplinirea şi depăşirea sarcinilor de plan trebuie împletită strîns cu lupta pentru introducerea unui regim sever de economii, descoperirea şi folosirea rezervelor interne, folosirea la maximum a capacităţilor de producţie.

Intrecerea socialistă în cinstea zilei de 23 August trebuie să găsească în rîndurile tineretului un deosebit răsunet. Tineretul trebuie să participe cu tot entuziasmul şi forţa sa creatoare la îndeplinirea angajamentelor pe care şi le-au luat colectivele întreprinderilor în care lucrează.

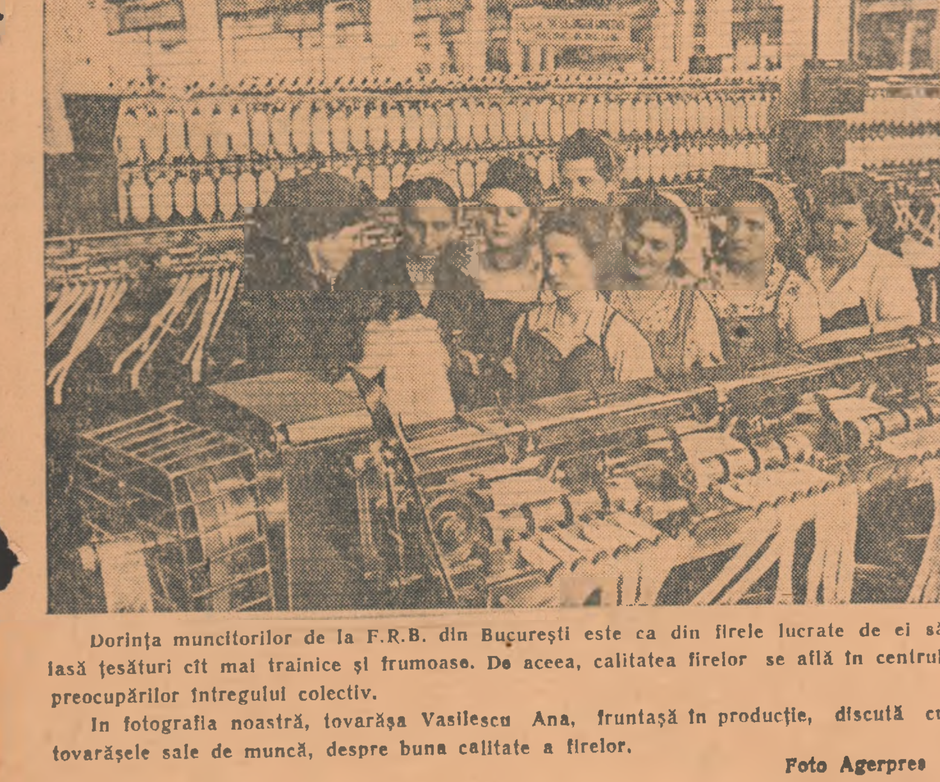
In lupta tineretului pentru îndeplinirea sarcinilor de producţie un rol de seamă revine organizaţiilor de bază U.T.M. Ele au datoria să îndrume tinerii să-şi ia angajamente reale şi concrete. Organizaţiile U.T.M. trebuie să-i insufle tineretului o disciplină conştientă în muncă, să-l înveţe să folosească din plin timpul de lucru, capacitatea utilajului, să respecte normele de producţie, indicii de consum de materie primă şi combustibil, să dezvolte la el o atitudine conştientă faţă de îndatoririle ce-i revin şi faţă de bunul obştesc.

Organizaţiile U.T.M. nu trebuie să uite nici o clipă că în iureşul întrecerii socialiste, în munca vie de producţie se călesc cele mai bune trăsături ale moralei comuniste, că sarcina lor de căpetenie este tocmai mobilizarea tineretului în lupta poporului nostru de construire a socialismului şi educare comunistă a tineretului. Mai sînt cazuri în care organizaţiile U.T.M. neglijează întrecerea socialistă, lăsînd-o pe seama comitetelor de întreprindere şi nu-şi îndeplinesc astfel una din principalele lor îndatoriri. Asemenea atitudini trebuiesc lichidate din rădăcină.

Intrecerea socialistă este o cauză a clasei noastre muncitoare şi deci şi a Uniunii Tineretului Muncitor, iar pentru intensificarea ei, pentru desfăşurarea ei în şuvoi larg, năvalnic, trebuie să lupte din răsputeri toate organizaţiile U.T.M.

Să explicăm tineretului cu răbdare şi perseverenţă că lupta pentru ridicarea necontenită a producţiei şi productivităţii muncii, pentru reducerea preţului de cost este o cale sigură pentru înflorirea patriei şi ridicarea nivelului nostru de trai, să popularizăm şi să stimulăm pe fruntaşii întrecerii socialiste, să ajutăm tovărăşeşte pe cei rămaşi în urmă să se ridice la nivelul fruntaşilor, să învingem piedicile şi greutăţile din munca tineretului şi atunci calea largă a desfăşurării clocotitoare a întrecerii socialiste pentru tineret este deschisă.

Să depunem toate eforturile, tot avîntul nostru, să scoatem la iveală toată puterea noastră creatoare, să punem toate forţele noastre tinereşti în slujba înfloririi patriei scumpe, a ridicării vieţii materiale şi culturale a poporului nostru!

Dorinţa muncitorilor de la F.R.B. din Bucureşti este ca din firele lucrate de ei să iasă ţesături cît mai trainice şi frumoase. De aceea, calitatea firelor se află în centrul preocupărilor întregului colectiv.

In fotografia noastră, tovarăşa Vasilescu Ana, fruntaşă în producţie, discută cu tovarăşele sale de muncă, despre buna calitate a firelor.

Foto Agerpres

Cît mai mulţi tineri să înveţe să înoate!

In pagina I-a a ziarului nostru de joi 17 iunie 1954, a apărut un articol intitulat „Cît mai mulţi tineri să înveţe să înoate". Se arăta în acest articol că în urma iniţiativei comitetului U.T.M. de la uzina „Boleslaw Bierut" din Capitală, adunarea generală U.T.M. a hotărît să reorganizeze secţia de nataţie a colectivului sportiv, să reamenajeze bazinul de înot din uzină, tinerii începători să participe cu regularitate la antrenamentele de înot, cei ce ştiu să înoate să-şi ajute tovarăşii să înveţe.

Ieri s-a primit prin telefon la redacţie o corespondenţă din care se vede că şi alte comitete ale organizaţiilor de bază U.T.M. urmînd exemplul tinerilor de la uzina „Boleslaw Bierut", au pus în faţa organizaţiei de bază U.T.M. problema activităţii sportive de vară în general, trecerea normei de înot din cadrul complexului G.M.A., în special.

Răsfoind ca în fiecare dimineaţă ziarul „Scînteia tineretului", membrii comitetului U.T.M. de la întreprinderea „Electroputere" din Craiova s-au oprit asupra articolului „Cît mai mulţi tineri să înveţe să înoate". Titlul acesta i-a făcut să cugete cu seriozitate la problema antrenării tinerilor din uzină la înot. Care la noi în întreprindere tinerii ştiu să înoate? Iată o întrebare peste care nu au trecut cu uşurinţă.

Secretarul comitetului U.T.M., urmînd exemplul comitetului U.T.M. de la uzinele „Boleslaw Bierut" din Capitală, a propus ca întreaga activitate sportivă desfăşurată în ultima perioadă să fie discutată împreună cu tinerii din uzină.

După terminarea schimbului, la adunarea generală în care se făcea analiza activităţii sportive din întreprindere au luat parte peste 800 de tineri şi tinere.

In urma celor discutate a ieşit la iveală necesitatea de a se reorganiza secţia de nataţie a colectivului sportiv.

In urma discuţiilor purtate, s-a luat hotărîrea ca tinerii să-şi construiască prin muncă voluntară un bazin de înot, cu sprijinul conducerii întreprinderii, chiar în incinta întreprinderii. De asemenea, ei vor amenaja vechiul ştrand de la Jiu, care va fi gata în cinstea zilei de 23 August.

Responsabilul brigăzii de tineret de la secţia prototipuri, Lungu Marin, şi-a luat angajamentul să-şi înveţe întreaga brigadă să înoate.

Utemistul Surdulescu Dan, care pînă atunci ascultase liniştit discuţiile şi părerile tinerilor, nu se mai putu stăpîni.

— Şi eu tovarăşi, cu întreaga brigadă, ne angajăm ca în cel mai scurt timp să învăţăm să înotăm. De asemenea, ne angajăm să ne trecem cu toţii norma G.M.A. de înot.

Printre cei care şi-au mai luat angajamente se află şi tînăra Mustaţă Maria care şi-a propus să ajute încă trei tovarăşe de muncă să înveţe înotul.

Tot în adunarea generală, tinerii au discutat apoi despre posibilităţile pe care le au pentru a-şi procura echipamentul sportiv necesar practicării acestei discipline sportive.

Ei au hotărît ca prin mijloace proprii să-şi confecţioneze costume de baie.

Adunarea generală a luat sfîrşit, dar discuţiile mai continuau în timp ce tinerii părăseau incinta întreprinderii.

Corespondent
ION CHIRIAC

Inaugurarea podului de peste Dunăre dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Bulgaria

Astăzi 20 iunie la ora 10 a.m. va avea loc inaugurarea podului de peste Dunăre, dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Bulgaria.

La inaugurare participă membri ai Guvernului Republicii Populare Romîne, ai Guvernului Republicii Populare Bulgaria şi oaspeţi din Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice, Republica Populară Polonă, Republica Cehoslovacă şi Republica Populară Ungară.

Solemnitatea inaugurării va fi transmisă prin radio pe lungimile de undă de 1935 şi 202 m. (Agerpres).

Intrecerea în cinstea zilei de 23 August

★ ★ ★

Victoria brigăzii utemiste

Rafiu Gheorghe şi Lache Constantin sînt prieteni buni. Rafiu e un tînăr înalt, slăbuţ, cu părul ondulat, bine îngrijit şi nu prea darnic la vorbă. Lache dimpotrivă, e mai mic de statură, cu părul negru, creţ, zburdalnic şi după spusele tovarăşilor săi, vorbăreţ afară din cale. Dar asta nu i-a împiedicat să fie doi prieteni buni. Terminaseră lucrul şi pentru astăzi hotărîseră să meargă la Herăstrău. Strungari cu renume la uzina „Vasile Roaită", buni cunoscători ai metodelor înaintate, amîndoi inovatori, ei n-au dezminţit pînă acum titlul de fruntaşi ai întrecerii socialiste. Terminaseră lucrul şi după un vechi obicei al brigăzii, ţinuseră o consfătuire. Tînărul Rafiu a arătat că brigada nu stă prea bine cu aplicarea metodei Colesov şi că aceasta e o chestiune care priveşte în parte pe fiecare membru. Şi cu toate că membrii brigăzii cunoşteau aproape cuvînt cu cuvînt angajamentul luat de uzină în întrecerea ce avea să pornească a doua zi, în cinstea marii sărbători, 23 August, Rafiu accentuase din nou asupra acestei probleme. Primul care a luat cuvîntul a fost Lache. Bîlbîit puţin la început, apoi revenindu-şi încet, încet, el a spus că n-a dormit cu o noapte înainte aproape de loc, calculînd şi răscalculînd. Şi că după el, piesele ce au mai rămas de executat din planul pe luna iunie, dacă membrii brigăzii lucrează organizat şi aplică cum se cuvine metodele sovietice Bîcov, Bortchevici şi Colesov, ar putea fi terminate mîine, în prima zi de întrecere şi ar face din aceasta şi o surpriză colectivului uzinei. Apoi el a scos din buzunar o bucată dreptunghiulară, albă, scrisă cu litere roşii, la care zicea că a lucrat şi soţia lui Citi lozinca înfiăcărat: „De astăzi, 19 iunie, brigada utemistă condusă de Rafiu Gheorghe, lucrează în contul lunii iulie".

Lui Rafiu îi trecu şi lui prin gînd că brigada ar putea termina planul pe luna iunie, în prima zi de întrecere. Dar, nu se gîndise la lozincă şi nici nu era de acord cu ea. Işi aminti îndată de nişte versuri dintr-o carte pe care citea şi-şi îndreptă privirea către Lache. Apoi adăugă zîmbind şi gesticulînd cu mîna:

„Lauda e bună şi o credem pe cuvînt,
Dar pîn-la urma urmii, rămîne vorbă în vînt.

Membrii brigăzii izbucniră în rîs, iar Lache care îşi ţinea cu greu rîsul, răspunse:

— Te înşeli, nu mă laud de loc.

Consfătuirea se termină într-o atmosferă veselă, s-ar zice pe seama lui Lache, după care împreună au plecat spre Herăstrău.

Lache care purta ochelari de soare îşi aminti cu haz, cum îl rugase Rafiu cu o zi înainte să-l înveţe să înoate. Il bătu pe umăr şi spuse cu nesaţ:

— Ca răzbunare, cinci minute te ţin cu capul la fund.

Apoi un timp se gîndi la ceva. Işi închipuia cît de greu trebuie să se simtă cineva să stea pe malul Herăstrăului, să suporte razele puternice ale soarelui şi numai pentru că nu ştie să înoate, să nu se arunce în apă pentru a se răcori. Şi se hotărî să-l înveţe să înoate.

Tocmai ajunseseră pe malul lacului.

★

Uzina are totdeauna freamătul ei obişnuit.

Dimineaţa, o boare răcoroasă pătrunde în toate secţiile uzinei. Băieţii din brigada lui Rafiu erau gata de începerea lucrului.

Veghes Maria o tînără blondă de la o altă brigadă vecină trecînd spre strungul ei, zise plină de voie bună.

— In prima zi de întrecere vă urez succes!

Zîmbind şăgalnic, băieţii au mulţumit urîndu-i acelaşi lucru. Sunetul strident al sirenei anunţă începutul unei noi zile de muncă. In ateliere se aude acelaşi huruit de strung ca şi ieri, ca şi alaltăieri, ca totdeauna. Ordinea şi curăţenia domnesc la fiecare loc de muncă.

In pieptul fiecărui tînăr sau vîrstnic bate azi inima mai tare. Bate! S-a pornit întrecerea pe ţară în cinstea zilei de 23 August şi uzina „Vasile Roaită" s-a angajat să dea agriculturii piese de schimb mai multe şi de calitate, să dea prăşitoare trainice, care să dureze ani şi ani.

★

Tînărul Rafiu îşi curăţă strungul. Ziua de muncă nu s-a terminat. Toţi membrii brigăzii lui îşi curăţă strungurile. Ora e numai 11,55. Rafiu îşi adună brigada. Incercă să-şi stăpînească emoţiile, dar nu-i fu cu putinţă.

— Tovarăşi, în prima zi de întrecere, brigada noastră a terminat planul pe luna iunie.

Feţele tinerilor trădau o nespusă bucurie. Brigada îşi depăşise norma în numai 5 ore cu 200 la sută. Rafiu avea o depăşire de 250 la sută. In timpul consfătuirii au primit vestea că şi brigada de lăcătuşi condusă de Moise Alexandru şi alte brigăzi din uzină au pînă la ora 12,000 aceeaşi depăşire, sau aproape, aceeaşi.

In uzină e întrecere. Lache a aşezat apoi la locul de muncă al brigăzii, o bucată de carton albă, scrisă cu litere roşii: „Brigada utemistă de strungari, condusă de Rafiu Gheorghe, se angajează să realizeze planul pe luna iulie, în 22 de zile".

GH. CIRSTEA

Noi angajamente

Chemarea la întrecere a celor 13 întreprinderi bucureştene, lansată în cinstea zilei de 23 August, a avut un puternic răsunet în rîndul muncitorilor din celelalte întreprinderi din Capitală.

Sîmbătă la amiază, în hala mare a secţiei de strungărie, muncitorii, inginerii, tehnicienii şi funcţionarii uzinei „Matyas Rakosi" s-au adunat pentru a răspunde chemării lansate. Cu acest prilej, muncitorii metalurgişti ai acestei uzine au hotărît să lucreze în ziua de 22 august în contul zilei de 30 august, să sporească cu 5 la sută productivitatea muncii şi să reducă preţul de cost cu 5 la sută faţă de plan. Colectivul uzinei şi-a luat de asemenea angajamentul să realizeze, prin reducerea consumurilor specifice de materiale şi de cheltuieli gospodăreşti administrative, o economie de 300.000 lei şi să reducă cu 2 la sută procentul de rebuturi faţă de norma admisă. Pe lunile iunie, iulie, august va fi accelerată viteza de rotaţie a fondului de rulment cu 10 zile faţă de trimestrul I al acestui an, eliberîndu-se în felul acesta 3 la sută din fondul total de rulment al întreprinderii. In aceeaşi perioadă, colectivul uzinei „Matyas Rakosi" va produce cu 4 la sută mai multe bunuri de larg consum şi va pune în fabricaţie două articole noi de larg consum.

Pentru realizarea angajamentelor luate conducerea administrativă a întreprinderii va lua o serie de măsuri tehnico-organizatorice printre care: dezvoltarea micii mecanizări la turnătorie, prin introducerea unui berbec mecanic pentru spargerea blocurilor mici de fontă, mecanizarea transportului de pămînt în cadrul acestei secţii şi în afara secţiei, mărirea spaţiului de turnare. Se vor construi de asemenea patru macarale-pivot care vor deservi maşinile care prelucrează piesele grele, va fi introdusă tehnologia pe baza de planuri de operaţii la secţiile turnătorie şi forje, la secţia prelucrătoare se va schimba tehnologia la o serie de repere, în special la maşinile grele etc.

La sfîrşitul mitingului, numeroşi muncitori, şefi de brigăzi, ingineri s-au angajat să extindă mai mult întrecerea socialistă pentru ca angajamentele luate să poată fi îndeplinite şi chiar depăşite.

Un miting asemănător a avut loc şi la la industria Optică Romînă.

★

In cadrul unei consfătuiri de producţie ce a avut loc, sîmbătă după amiază, la fabrica de textile „Dorobanţul" din Ploeşti, muncitorii, tehnicienii şi inginerii acestei fabrici, analizînd posibilităţile existente în întreprinderea lor, au răspuns cu însufleţire scrisorii colective a unor întreprinderi din oraşul Bucureşti.

Cu acest prilej, ei s-au angajat ca în cinstea zilei de 23 August să dea peste plan 3,300 m. stofă pentru costume bărbăteşti şi 500 m. stofă de rochii. Ei s-au angajat totodată să reducă cu 1 la sută consumul specific în filatura cardată, faţă de realizările trimestrului II al anului în curs, să sporească cu 0,5 la sută productivitatea muncii faţă de trimestrul I, să reducă cu 5 la sută timpii de staţionare planificaţi pentru reparaţiile curente, mijlocii şi capitale la maşinile principale etc.

(Agerpres).

In şedinţa biroului de partid

Era pe la sfîrşitul lunii februarie. Munca de reparaţie a tractoarelor şi maşinilor agricole în staţiunea noastră se desfăşura din plin. Au sosit şi zile grele: viscol şi ger. Dar nici atunci munca nu a încetat o clipă. In această perioadă în faţa organizaţiei noastre stăteau sarcini mari. Un deosebit accent se punea pe întărirea muncii educative în rîndul tractoriştilor, deoarece mai existau destule cazuri de încălcare a disciplinei socialiste.

— Aveţi sarcini minunate şi de mare răspundere, tovarăşe Stoica. Organizaţia U.T.M. trebuie să facă educaţie comunistă tinerilor şi aceasta în scopul dezvoltării unei noi atitudini faţă de muncă, faţă de viaţă.

Cu aceste cuvinte şi-a încheiat discuţia cu mine tovarăşul Moise Ion, secretarul organizaţiei de partid din staţiune, cînd mi-a spus să pregătesc raportul de activitate al organizaţiei U.T.M. pentru şedinţa biroului de partid.

In zilele care mai rămăseseră pînă la data cînd trebuia să prezint raportul am discutat cu responsabilii de brigăzi, cu organizatorii grupelor U.T.M., cu tovarăşul Gh. Adomnicăi, şef adjunct al secţiei politice cu munca de U.T.M., şi cu alţi utemişti şi tineri şi mi-am adunat datele de care aveam nevoie pentru întocmirea raportului.

Mărturisesc sincer că eram foarte emoţionat. Era şi firesc. Nu mai fusesem secretar şi niciodată nu prezentasem încă un raport despre munca organizaţiei U.T.M. în faţa biroului de partid.

In raport am arătat că în munca de reparaţie a tractoarelor şi maşinilor agricole aveam un număr de peste 40 de utemişti şi tineri antrenaţi în întrecerea socialistă.

Apoi am vorbit despre munca celor 5 brigăzi utemiste organizate în perioada iernii şi am dat ca exemplu brigăzile conduse de utemiştii Petcu Dumitrache şi Epure Nicolae, care prin aplicarea metodei sovietice Bugacev, au depăşit planul de lucru şi au executat lucrări de bună calitate.

Vorbind despre rezultatele bune ale utemiştilor şi tinerilor în muncă, am menţionat că mai sînt şi unele lipsuri cum ar fi întîrzieri şi absentări nemotivate de la muncă. La acest capitol al lipsurilor am vorbit îndeosebi despre Trifan Augustin, Hotnog Nicolae, Duda Dumitru, „renumiţi" pentru întîrziere zilnică de cîte 20—30 minute.

Cînd am început să vorbesc despre munca membrilor din comitet, şi despre a mea personală, a trebuit să arăt că multe din neajunsurile şi lipsurile care au existat în munca şi comportarea tractoriştilor ni se datoresc nouă, membrilor noului comitet al organizaţiei U.T.M.

Raportul mi-l terminasem. Observasem însă că în timp ce eu vorbeam, tovarăşii notau mereu cîte ceva pe carneţelele ce le aveau în faţă. S-a trecut apoi la discuţii. Mă aşteptam la o „săpuneală" aspră şi mă împăcasem oarecum cu acest gînd, pentru că ştiam că aveam încă destule lipsuri.

Primul luă cuvîntul tovarăşul Dumitriu Andrei.

Despre raportul nostru a spus că el oglindeşte realitatea. „Intr-adevăr realizările şi lipsurile cuprinse în el sînt reale, adevărate. Dar raportul n-a făcut o analiză a situaţiei, ci o simplă trecere în revistă a ei; el a fost mai mult o informare statistică".

La început n-am înţeles ce a vrut să spună: „raportul e real şi totuşi nu e bun" — cum să înţeleg asta? Pe măsură ce vorbea, lucrurile se limpezeau tot mai mult. Noi n-am vorbit în raport despre cauzele lipsurilor, nu am analizat metodele noastre de muncă cu tineretul. Tovarăşul Dumitriu Andrei ne-a arătat că nimeni nu se îndoieşte de munca noastră, a comitetului U.T.M. E vorba însă cum am muncit, dacă am folosit cele mai bune metode de muncă, dacă activitatea noastră a dat rezultatele dorite sau nu. Din raport a reeşit că nu. De aceea el ne-a propus să ne schimbăm stilul de muncă, să muncim mai puţin cu hîrtiile şi mai mult cu oamenii.

— Munca politică în rîndul tractoriştilor trebuie să stea în centrul atenţiei voastre de fiecare zi, — spunea tovarăşul Vrabie Constantin. In curînd se va termina cursul de calificare profesională. Prin adunările generale ale organizaţiei, prin discuţii de la om la om, prin gazeta de perete, sfătuiţi-i pe tractorişti cum trebuie să muncească, cum să aplice în practică cele învăţate la curs, arătaţi-le că grija faţă de tractoare şi maşini, faţă de bunul obştesc, este o datorie de onoare a lor. Pregătiţi-i de luptă!

De cînd începuse discuţiile nu mi-am mai ridicat capul. Imi notam cu atenţie fiecare cuvînt.

— Aş vrea să vorbesc — spunea tovarăşul Moise — despre cauzele care au făcut să existe aceste lipsuri în activitatea organizaţiei U.T.M. Eu am observat că între voi, membrii comitetului, nu există o colaborare, o conlucrare în rezolvarea problemelor de organizaţie. Lipseşte spiritul de muncă colectivă. Ceilalţi membri din comitet nu muncesc pentru că secretarul, tu tovarăşe Stoica, vrei să te ocupi de toate şi, cum e firesc nu reuşeşti să le duci cum trebuie la capăt. Apoi nu vă apropiaţi destul de restul utemiştilor şi tinerilor, parcă n-aţi avea încredere în ei. V-aţi sfătuit voi vreodată cu utemiştii şi tinerii cei mai buni, cu responsabilii de brigăzi, cu organizatorii de grupe ce anume probleme să se discute, de pildă, într-o adunare generală? Nu. Oare n-aveţi nevoie de sfatul, de părerile lor?

In campania muncilor agricole n-o să vă mai puteţi aduna cu toţii aici în staţiune. Aceasta însă nu înseamnă că viaţa de organizaţie va înceta. Dimpotrivă, în această perioadă va trebui intensificată munca politico-educativă. Aici merită o atenţie deosebită grupele utemiste din brigăzile de tractorişti — ele să devină centrul muncii educative. In cadrul brigăzilor de tractorişti se poate organiza o activitate plăcută, interesantă şi folositoare. Chiar afară pe cîmp, tinerii pot merge în pas cu vremea, pot cunoaşte ce se întîmplă în întreaga ţară şi peste hotare. Depinde de felul cum ştim să-i antrenăm să citească ziarele, cărţile, cum să discute pe marginea lor.

Cînd s-a terminat şedinţa eram lac de sudoare. Notasem aproape tot ce s-a spus. Am luat cuvîntul şi m-am angajat că voi ţine minte principala învăţătură pe care am primit-o în această şedinţă: să muncim cu oamenii, să nu socotim timp pierdut discuţiile cu tinerii, să vedem ce-i interesează, ce le lipseşte, cu ce îi putem ajuta. Altceva n-am putut să mai spun. Eram convins că tot ce mi-au spus tovarăşii în şedinţa biroului de partid, toate criticile şi sfaturile lor erau spre binele organizaţiei noastre şi al staţiunii.

După cîteva zile, noi, comitetul am organizat o şedinţă în care am întocmit planul de muncă cu sarcini concrete pentru fiecare membru din comitet. Iar după ce ne-am sfătuit cu mai mulţi utemişti — aşa cum ni s-a spus la şedinţa biroului de partid — am organizat o adunare deschisă în care s-au dezbătut problemele disciplinei socialiste în muncă. Fiind bine pregătită, adunarea a avut un însemnat rol educativ în rîndul utemiştilor şi tinerilor. Cîteva zile la rînd s-a vorbit în staţiune despre această adunare.

Aproape zilnic se schimba cîte ceva în viaţa organizaţiei noastre. De exemplu, în primele 15 zile ale lunii martie n-a rămas tractorist fără contract de întrecere. Frecvenţa la cursul de calificare profesională s-a îmbunătăţit şi ea simţitor.

Zilele treceau pe neobservate. Peste puţin timp tractoarele trebuiau să părăsească staţiunea. S-au organizat brigăzile de tractoare şi grupele U.T.M. în cadrul acestora.

Intr-una din şedinţe am instruit organizatorii grupelor U.T.M. cu sarcinile pe care le au în perioada muncilor agricole de primăvară. Am convocat apoi o adunare generală deschisă în care am discutat despre plecarea în campanie. Aici l-am invitat şi pe tovarăşul Moise.

La cuvînt s-au înscris majoritatea utemiştilor. Ei s-au angajat că în vederea îndeplinirii şi depăşirii planului de producţie, vor întări disciplina în muncă, că vor îngriji tractoarele şi vor executa lucrări de bună calitate.

Aşa au plecat tractoriştii în campania de primăvară: cu gîndul de a da viaţă angajamentelor luate.

Faptul că staţiunea noastră şi-a îndeplinit planul de producţie din această campanie cu peste 130 la sută, arată că utemiştii şi tinerii din staţiune au depus eforturi serioase, că au muncit bine şi cu multă dragoste.

Majoritatea tractoriştilor şi-au îndeplinit angajamentele. Sînt însă mulţi care le-au şi depăşit între 130—200 la sută, aşa cum sînt utemiştii Maravelă Dumitru, Dibu Constantin, Diaconu Constantin, Mustaţă Gavril, Cocoş Alexandru şi alţii.

Utemistul Mustaţă Gavril, pentru munca depusă, pentru grija lui faţă de tractor, pentru rezultatele în muncă obţinute în această campanie, a fost decorat cu Medalia Muncii. Noi ne mîndrim cu el, ca şi cu ceilalţi tractorişti fruntaşi, care au adus un aport însemnat la îndeplinirea şi depăşirea planului de producţie al staţiunii noastre în campania de primăvară.

Toate aceste succese sînt un rezultat al muncii concrete dusă de noi, membrii comitetului UTM, care ne-am străduit să dăm viaţă minunatelor învăţăminte primite în şedinţa biroului de partid.

Acolo pe cîmp, sub îndrumarea comuniştilor, grupele UTM au desfăşurat o activitate rodnică în ce priveşte dezvoltarea spiritului critic şi autocritic, a unei noi atitudini faţă de muncă. Dacă în brigadă, de pildă, se ivea un caz de indisciplină, utemiştii din grupă organizau discuţii în jurul acestei probleme, analizau cauzele, se sfătuiau cum să muncească mai bine. Nici în afară de staţiune tractoriştii n-au fost lipsiţi de ziare sau cărţi. Fiecare brigadă avea bibliotecă volantă din care tinerii citeau cărţile pe care le doreau. Campaniile duse de noi pînă acum, atît cea de reparaţii cît şi cea de primăvară, cu ritmul ei deosebit faţă de ceilalţi ani, ne-a înzestrat cu o experienţă care este foarte folositoare în munca ce o ducem acum pentru terminarea în cele mai bune condiţii a pregătirilor pentru recoltare.

Succesele obţinute în aceste campanii cît şi în munca politico-educativă le datorăm în primul rînd organizaţiei de partid, comuniştilor, care au îndrumat pas cu pas activitatea organizaţiei noastre.

STOICA ARISTOTEL
secretarul comitetului organizaţiei de bază U.T.M. de la S.M.T. Tecuci

LITERATURĂ-ARTĂ

Genul literar al scenariului cinematografic a atras o seamă de scriitori din ţara noastră.

Intre noile scenarii remarcăm pe cel al tinerilor scriitori Puica Strihan şi Mihail Stoian, închinat strălucitului om de ştiinţă al poporului nostru, Dr. Victor Babeş.

Prin lucrările sale ştiinţifice, prin lupta sa neobosită pe tărîmul medicinei în folosul poporului, doctorul Babeş — de la a cărui naştere se împlinesc în curînd 100 de ani — a lăsat o moştenire de preţ. In întreaga sa activitate creatoare, Babeş a dus o neobosită muncă de cercetare, învingînd nenumărate piedici ivite în cale, fie ele de ordin ştiinţific sau social-politic. Momentele de trecere de la experienţele pe cobai la aplicarea lor în practică, pe oameni, au fost pentru el clipe de grea încercare. Dar numeroasele sale descoperiri s-au datorit întotdeauna perseverenţei lui deosebite, gîndirii sale materialiste. Publicăm mai jos cîteva fragmente din acest scenariu.

VICTOR BABEŞ

Fragmente din scenariul cinematografic

de Puica Strihan şi Mihail Stoian

Fără să se mai poată stăpîni, Babeş smulge telegrama din mîinile lui Radu. Jurnalistul Hanibal Christodorescu întinde gîtul peste umărul lui Miclescu şi scoate din buzunar carnetul gros, întrebînd în acelaşi timp:

— De unde e?...

— Dintr-un sat din Ilfov. Nişte ţărani au fost muşcaţi de lupi turbaţi...

— Ne cheamă învăţătorul... adaugă asistentul Radu, încruntîndu-se.

Tînărul jurnalist e fericit. Creionul lui aleargă nestăpînit pe hîrtie, în vreme ce el murmură inspirat:

— Un strigăt de disperare dintr-un sat înzăpezit... Grozav titlu pentru ziarul meu!

— Trebuie să plecăm imediat!

— Imi daţi voie să vă însoţesc? — îl întrebă cu simplitate Radu. Savantul îl apucă de braţ, dă din cap şi pornesc împreună.

Un tremur mărunt, de furie, îl scutură pe doctorul Miclescu. Dar stăpînindu-şi cu demnitate enervarea, glăsuieşte:

— N-are nici un rost să plecaţi. E prea tîrziu... Gîndiţi-vă numai cît a făcut telegrama pe drum...

— Tocmai de aceea plecăm! — ripostează Babeş. Cred că tocmai în astfel de cazuri vaccinul nostru poate da rezultate mulţumitoare.

Deşi are sentimentul că discuţia se înfierbîntase, Hanibal Christodorescu nu se sfieşte să se vîre în vorbă.

— Folosiţi deci vaccinul preparat după noua dumneavoastră metodă?

Babeş îl aprobă cu o înflăcărare mînioasă şi mîndră:

— Da!

Cu glas aprins, în care furia se amestecă cu ameninţarea, Miclescu îl previne:

— S-ar putea să ai surprize neplăcute...

— Ştiu! — ripostează Babeş neînduplecat şi fără să mai adauge nimic, se mulţumeşte să-i întoarcă cu dispreţ spatele. Radu îl urmează. Paşii celor doi se depărtează, răsunînd apăsat pe podeaua de ciment a culoarului...

— Grozavă întîmplare! — gîndeşte Hanibal Christodorescu cu glas tare. O să scriu un articol...

— Ţi-am mai spus, dragă prietene, îi şopteşte Miclescu mieros, nu te grăbi niciodată... In medicină surprizele nu se lasă mult aşteptate!...

★

In poarta căsuţei mărunte, de ţară în faţa căreia se opresc, un dulău lăţos se repede lătrînd spre ei. Dinăuntru apare o bătrînică cu obrajii gîrboviţi şi părul albit strîns într-o basma neagră. Caută nedumerită cu ochii mijiţi, spre cei doi necunoscuţi, dar apoi, zărindu-l pe învăţător, se grăbeşte să deschidă poarta.

...Trec pragul unei cămăruţe modeste. O mireasmă plăcută de mere uscate, îi învăluie de la intrare. Lîngă uşă, baba Safta îl trage îndărăt pe învăţător şi-i şopteşte:

— E-aci baba Agafia... Il arde pe Niculăiţă cu fier roş...

N-apucă să-şi isprăvească vorba şi din încăperea vecină apare iscoditoare o babă măruntică şi uscată cu pielea feţei tăbăcită de ani. Repede spre bărbaţi nişte ochi mici şi vicleni şi rînjeşte desgolindu-şi gingiile trandafirii, văduvite de dinţi. Işi îndreaptă apoi spinarea cocîrjată şi se face nevăzută închizînd degrabă uşa la loc.

— Ştiţi, bîiguie învăţătorul stingherit, e doftoroaia satului, baba Agafia...

— Sîntem între colegi... glumeşte Babeş, descreţind frunţile celorlalţi.

Safta le spune:

— Veniţi! Şi apoi adăugă rugător: Şi nu vă supăraţi...

Babeş, urmat de Radu şi învăţător pătrunde în cealaltă încăpere. Pe laviţă stă neliniştită baba Agafia, abia îngînînd un salut ursuz din vîrful buzelor sale neasemuit de subţiri. In mijlocul camerei îi întîmpină un flăcău înalt şi chipeş, cu tot capul înfăşurat într-o broboadă. Numai ochii săi neliniştiţi iscodesc chipurile celor veniţi.

— Hei, Niculăiţă, zdravăn, zdravăn?

— Zdravăn, după cum vedeţi!

— Să vedem... spune Babeş, apropiindu-se cu paşi mărunţi de bolnav.

Radu îşi trage aproape un scaun şi aşezîndu-şi valiza pe el, o desface. dînd la iveală nenumărate sticluţe şi siringi. Ochii mari, negri ai flăcăului caută nedumeriţi la toate cîte vede pentru întîia-şi dată.

Babeş se ridică în vîrful picioarelor, încercînd să desfacă, cu mişcări sigure, obişnuite, legătura ce oblojeşte rana flăcăului. Zvîcnind în loc, bolnavul se împotriveşte.

— Fii liniştit, Niculăiţă! Domnul doctor vrea să te tămăduiască! — rosteşte învăţătorul, apropiindu-se.

— Te doare, nu? — întrebă doctorul.

— Apăi de durut, mă doare. Dar nu mă frînge boala pe mine! Unu-i Niculăiţă fierarul!

— Nu zi vorbă mare, omule!. — îl previne Radu. Asta-i boală care trebuie îngrijită.

Babeş plimbă o privire întrebătoare pe feţele celor din încăpere şi spune cu glas tare:

— Ii facem prima injecţie şi-l luăm la Bucureşti!

Auzindu-l, baba Safta începe să se tînguiască:

— „Jecţie"... Moare băiatul maichii, moare...

Baba Agafia, parcă numai atîta aştepta, sare de la locul ei şi după ce-şi face mai întîi semnul crucii, dinaintea candelei aprinse la icoană, şuieră:

— Lasă-l maică să-şi dea sufletul aici, dac-o fi, la casa lui, printre ai lui... C-apoi acolo la oraş, după cum li-e obiceiul orăşenilor, nici cu împărtăşania n-o să-l cinstească! Şi ăsta-i păcat mare, maică...

Se mai închină de cîteva ori şi schimbînd glasul, spuse cu voce groasă, sigură de ea:

— Dar n-o fi nevoie de împărtăşanie dacă Agafia are grijă de sufleţelul lui Niculăiţă, aşa cum s-a pomenit din bătrîni!

Baba Safta, ca ieşită din minţi, începe să plîngă:

— Rogu-te, baba Agafia, descîntă...

Zadarnic îi cere învăţătorul, din ochi, să se domolească, ea o ţine într-una:

— Descîntă, babă Agafie, descîntă!

Doftoroaia prinde să bolborosească:

— Şapte draci, şapte vîrcolaci, şapte lupi turbaţi, pieriţi! Şapte piei, de la şapte miei, lei, lei, alelei, piei!...

— Ia mai lasă-mă babă Agafia, cu descîntatul că nu-s înţărcat de ieri, de-alaltăieri, am mai zăcut eu la pat, se împlineşte acu anul, cînd mi-a căzut drugul de fier peste grumaz. Am zăcut ce-am zăcut, dar beteag n-am rămas...

Tace o lecuţă de vreme, în care liniştea se aşterne în cameră şi apoi continuă:

— Şi ce mai încolo, încoace, nu mi-ai dres rana cu fier roş?

Babeş nu dezarmează:

— Rana aceea ţi s-o fi vindecat, flăcăule. nu zic nu, dar muşcătura asta e cu totul altceva: e o muşcătură veninoasă...

Niculăiţă ciuleşte urechile, dar nepăsarea nu i se şterge de pe faţă.

— Spui că te-a muşcat lupul turbat, nu-i aşa?

— Da, îngînă Niculăiţă.

— Ei bine, să ştii: lupul nu ţi-a zdrelit numai pielea...

Pentru prima oară chipul flăcăului vădeşte un început de îngrijorare.

— Lupul ţi-a strecurat prin muşcături nişte animale mici, atît de mici că nici nu le vezi cu ochii, dar care pot pricinui mult rău...

— Pricepi? — întreabă asistentul

— Pricep! murmură flăcăul, fără să înţeleagă nimic.

— Atunci mergi cu noi la Bucureşti! sare Radu, entuziasmat.

— De mers oi merge şi încă pe picioarele mele... dar la primăvară, cînd o da dezgheţul... Am nişte treburi acolo...

Baba Agafia zîmbeşte în colţul gurii...

— Inţelege omule — se răsteşte Babeş — şi acum e destul de tîrziu. Muşcătura de lup turbat nu iartă!

Bătrînica se opreşte la icoană şi se închină plină de evlavie:

— Blagosloveşte, Doamne!...

— Nu te încăpăţîna Niculăiţă şi ascultă de sfat bun! se vîri şi învăţătorul în vorbă. Dumnealor îţi vor binele...

— Mergi, nu-i aşa? — întreabă Radu din nou.

Răspunsul flăcăului zăboveşte o clipă, apoi ţîşneşte necruţător în cameră:

— Nu! Nu merg! Aici rămîn! Mă dreg eu, n-aveţi teamă! Unu-i Niculăiţă fierarul! Nu l-a frînt pe el gogeamitea drug de fier şi o să-i vie de hac niscaiva arătări închipuite...

Şi dînd din mînă a nepăsare, flăcăul se aşează tăcut pe laviţă. Baba Safta merge de-i îndreaptă broboada ce îi acoperă capul. Ruşinat, învăţătorul se strecoară pe furiş în cealaltă cameră. Babeş şi Radu îl urmează încet, sub privirile triumfătoare ale doftoroaiei.

— Să mergem într-altă parte! îngînă amărît învăţătorul, ocolind o explicaţie.

— Să mergem... răspunde Babeş, îngîndurat.

Şi răsucindu-se spre asistent:

— Haide, domnule Negrea!

Radu rămîne cîteva clipe locului, privind înapoi, spre uşa întredeschisă ce duce în camera bolnavului şi şopteşte ca pentru sine:

— Oare n-am renunţat prea repede?!...

Auzindu-l Babeş se opreşte şi el din mers, caută îndărăt, dar privirea otrăvită a doftoroaiei ce-i urmăreşte din pragul uşii, îl face să pornească la drum, pe urmele învăţătorului. Asistentul, închizîndu-şi valiza fără vlagă, păşeşte în ogradă şi de-acolo, mai departe, pe uliţă, spre casele celorlalţi ţărani muşcaţi de lupi. In urma lor, dulăul latră înverşunat...

. . . .

In zorii zilei, sania lui moş Gorun îi aşteaptă pe călători înaintea casei învăţătorului.

— Grăbiţi-vă, conaşilor, c-apoi pierdem trenul...

Babeş îi întinde învăţătorului mîna, în tăcere. Anton Negulici îi spune cu o voce scăzută:

— Vă rog, nu fiţi supărat!... V-aţi zbătut degeaba trei zile să-i convingeţi... Să nu vă supăraţi...

— De ce?... Cred că am înţeles tot, absolut tot! îi răspunde Babeş, dînd gînditor din cap. O să interviu la Bucureşti ca să fie aduşi cu orice preţ...

Şi fără să mai adauge ceva, saltă în sanie, alături de Radu. Sania e cît pe-aci să pornească, cînd asistentul, amintindu-şi ceva, sare jos şi-i zice învăţătorului:

— Dacă vine ordinul. de la Bucureşti, dă şi dumneata o mînă de ajutor.

— Mai încape vorbă?

Moş Gorun biciuieşte telegarii, care pornesc domol, înaintînd cu greu prin troienele aşternute de cu noapte pe uliţa satului. Cîrpele zdrenţuite atîrnate la ferestre se dau înlături, lăsînd privirile pline de îndoială ale sătenilor să-i însoţească pe drumeţi.

Baba Safta îi urmăreşte de la geam, legănînd alene, în poală, capul fiului ei. E măruntă cocioaba bătrînicii sub nămeţi, înfiorător de măruntă. Dar şi mai înfiorătoare pare cînd un urlet crîncen răzbeşte dintre pereţii ei, pînă-n uliţă.

Innebunită de spaimă şi durere, bătrînica iese din casă şi aleargă din răsputeri pe urmele proaspete ale saniei. Dacă paşii ei istoviţi de bătrîneţe, nu izbutesc s-o ajungă, glasul ei înspăimîntat răzbeşte pînă la urechile călătorilor:

— A turbat Niculăiţă!

Săltînd neaşteptat în picioare, Babeş prinde în palmă umărul vizitiului:

— Intoarce, moş Gorun, întoarce!

Nedumerit, moş Gorun, struneşte caii şi porneşte în galop, înapoi spre sat.

. . . .

Doctorul Pleşa, şeful Departamentului Sănătăţii, se îndreaptă spre uşă, o deschide larg şi surîzător, îl pofteşte pe Babeş:

— Poftiţi, domnule profesor! Imi pare bine că aţi venit mai devreme... Vom avea suficient timp de discuţie... Luaţi loc...

Ii lasă să se aşeze, apoi continuă:

— Doream de multă vreme să pot sta odată de vorbă mai mult cu dumneavoastră. Dar n-am avut niciodată timpul... Ştiţi... obligaţiunile... răspunderea pe care mi-o dă funcţia pe care o deţin...

Plictisit, Babeş îl întrerupe:

— Aş putea să ştiu scopul invitaţiei pe care mi-aţi făcut-o?

Pleşa ezită, dar se hotărăşte şi urmează cu îndîrjire:

— Putem vorbi deschis. sîntem doar între colegi! Domnule Babeş, cercetările dumneavoastră nemulţumesc nenumăraţi colegi de-ai noştri dintre cei mai respectabili...

Intîmplător ochii lui Babeş cad pe havana care fumegă încă în scrumieră. „Havană?... A fost Miclescu înaintea mea aici!... Desigur, doar e cel mai bun prieten al lui Pleşa!"

Pleşa continuă:

— Ultima întîmplare, atît de nenorocită pentru dumneavoastră, nu va rămîne fără consecinţe..

Devine grav.

— Opinia publică nu iartă!

Şi aparent compătimitor:

— Ce poţi să-i faci, dragă colega! Aşa e vulgul, nepriceput!

Babeş tace, privindu-l drept în ochi. Asta îl fîstîceşte pe Pleşa, care însă nu se întrerupe:

— Colegialitatea mă obligă să vă sfătuiesc, domnule doctor, să renunţaţi la cercetările dumneavoastră. Trebuie să recunoaşteţi c-aţi dat greş cu cei treisprezece ţărani aduşi la Bucureşti, la spital...

Babeş sare în picioare. Loveşte biroul cu palma, făcîndu-l pe Pleşa să bulbuce ochii.

— Inexact, domnule! N-am dat greş! Vaccinul e bun! Doisprezece ţărani s-au însănătoşit!...

Şi urmează mai potolit, gînditor:

— A turbat doar unul dintre ei, muşcat la cap tot aşa cum a turbat şi cel din sat, fără ca măcar să-i fac prima inoculare. Vaccinul e bun! Dar pentru cazurile acestea în care muşcătura e foarte aproape de creer şi drumul virusului e mai rapid deci, trebuie altceva... Altceva, domnule, mă înţelegeţi? Trebuie găsit acel „ceva" care să oprească înaintarea virusului, pînă cînd vaccinul nostru îşi face efectul!...

— Chiar dacă eu vă înţeleg, nu vă înţelege opinia publică! Ea o să vă ceară socoteală... Şi o să-mi ceară şi mie socoteală dacă...

— Nu mă tem de lume, domnule Pleşa! Atunci cînd faptele mele vor vorbi singure, „opinia publică" — şi aci stinge cu un gest trabucul în scrumieră, — opinia publică de care vorbiţi dumneavoastră o să tacă!

Se ridică

— Mă iertaţi... Am mult de lucru... Pregătesc şi cursurile pentru Facultate...

Pleşa se ridică la rîndul lui.

— Deci?...

— Nu renunţ! Am îmbunătăţit metoda de preparare a vaccinului! Acum cercetez: cercetez şi am să găsesc şi leacul pentru cei muşcaţi în apropierea creerului.

Cu un aer şiret Pleşa spune:

— Din partea mea, ca individ, sînt alături de dumneavoastră. Dar vă previn că pe de altă parte, în calitatea mea de şef al Departamentului Sănătăţii, va trebui să iau măsuri dacă...

Babeş nu-l lasă să termine. Inclină capul spunînd:

— Domnule!...

Şi iese din încăpere, trîntind uşa destul de puternic.

Pleşa se aşează o clipă la birou, buimăcit, apoi sună clopoţelul şi spune secretarului:

— Cînd vine domnul doctor Miclescu, introdu-l fără să mă mai anunţi.

Incovoindu-şi spinarea, şeful de cabinet murmură:

— Am înţeles!

. . . .

Laborantul Toma intră fluierînd în sala de experienţe. Duce un coşuleţ plin cu frunze de varză. La portiţa unei cuşti se opreşte, pune jos coşuleţul şi scoate un iepuraş, prinzîndu-l grijuliu de blană. Il mîngîie de-a lungul urechilor, dîndu-i-le uşor pe spate.

— Hai, Urechilă, mănîncă, satură-te!...

Scîrţîitul prelung al uşii îl face să se oprească din vorbă. Intră Babeş, care trece gînditor prin faţa animalelor cu mîna la bărbie. Işi încetineşte mersul în faţa cuştii cîinilor. Priveşte mirat înăuntrul ei şi nu-şi poate reţine o exclamaţie de uimire:

— Ei, cîinele ăsta tot n-a turbat? Nemaipomenit!

Şi apoi către Toma:

— Chiamă-l te rog, pe domnul doctor Negrea...

Animalul despre care vorbise, e un dulău cu o pată cafenie pe bot. E cel căruia i se făcuse transfuzia, în urma hemoragiei din timpul operaţiei experimentale.

Radu îl găseşte pe Babeş frămîntîndu-se:

— Nu mai înţeleg nimic! E a cincea săptămînă... De mult trebuia să turbeze, ca şi ceilalţi... I-am introdus doar în creer virusul turbării... Şi el... priveşte-l, n-are nimic... e sănătos tun...

Cîinele se gudură pe lîngă zăbrele.

— Singurul element în plus faţă de ceilalţi cîini care au turbat e transfuzia... murmură Babeş, împreunîndu-şi sprîncenele.

— Transfuzia... repetă Babeş.

Babeş străfulgerat de o ideie începe să alerge de colo-colo pe pardoseala de piatră, dănţuind parcă:

— Deci sînge! Ce fel de sînge? De unde?

Buimăcit, Radu răspunde încetişor, ca un vinovat:

— Era ultima eprubetă... Luasem sînge de la un cîine vindecat...

In uşă s-a oprit asistenta Anca, uimită de tabloul neaşteptat pe care-l vede. Rămîne aşa, nemişcată, temîndu-se să întrebe ceva sau măcar să se mişte, dîndu-şi seama că se petrece ceva neobişnuit.

— Minunat! exclamă Babeş, abia stăpînindu-şi bucuria. Iată acel „ceva" pe care l-am căutat. Acum vor turba mai puţini oameni din cei muşcaţi în apropierea creerului!

Şi apucînd-o pe Anca de talie, e cît pe-aci s-o învîrtească, dar se răzgîndeşte.

— Sîngele a vindecat cîinele! Sîngele era imunizat! Avea dreptate Goethe! Da, da, sîngele e o licoare cu totul deosebită!

Pe scurt!

O convorbire şi mai multe contradicţii

Il cunoaştem pe M. Davidoglu ca pe un dramaturg ale cărui piese au calităţi apreciate de publicul nostru. Tocmai pentru aceasta ne-am oprit ochii cu interes asupra interviului pe care l-a acordat reporterului „Gazetei literare".

Am aflat din această convorbire cîteva interesante informaţii despre dramaturgul nostru. Ştim acum că el a terminat de curînd o lucrare dramatică, că ne va da peste puţină vreme o alta, că se gîndeşte la o piesă despre Horia.

Curioşi, continuăm lectura convorbirii şi aflăm o mărturisire care sună: „In general nu sînt mulţumit de ceea ce scriu". Limpede pînă aici. Sîntem însă uimiţi cînd citim în continuare dovada pe care ne-o furnizează scriitorul la afirmaţia de mai sus. El ne declară că totuşi — deşi nu-i mulţumit — piesa pe care a terminat-o de curînd îl satisface. Despre cea pe care acum o scrie — deşi nu e încă terminată — el afirmă că e un lucru închegat.

Citim mai departe... Dramaturgul vorbeşte despre jena pe care o simte faţă de actorul căruia îi oferă personaje neînchegate, despre ruşinea faţă de publicul pe care-l văduveşte de întîmplări grăitoare, despre sentimentele sale penibile care-l cuprind în faţa unor personaje nerealizate. Păcat însă că aproape singurul fapt adus pentru argumentare este aprecierea pozitivă despre Panait Şerban, personaj care s-a lovit de nemulţumirea publicului.

Căutăm mai departe să desluşim taina acestor contradicţii şi aflăm cu nespusă uimire: „La piesele mele mă duc doar la repetiţii şi apoi nu le mai văd niciodată". Niciodată, deci. Iar, ceva mai încolo, scriitorul mărturiseşte că nemulţumirile pe care le simte faţă de propria sa creaţie, se ivesc tocmai atunci cînd îşi vede piesele. Adică — pentru a relua chiar afirmaţia sa — niciodată?

Nu, categoric, pe măsura lecturii acestei convorbiri ne încurcăm din ce în ce mai rău. Acum citim că scriitorul îşi propune cu severitate ca de aci încolo să şlefuiască mai cu grijă fraza, să dăltuiască cuvîntul aşa cum o cere meşteşugul, pentru ca imediat mai departe să citim fraze ca: „Toate le-am agonisit pentru ca mereu, în permanenţă, fără o clipă de răgaz, zi şi noapte, neîncetat, să-l am în faţa ochilor pe Horia..." Iar în altă parte — culmea! — ne e dat să aflăm că dramaturgul îşi uită subiectul pe măsură ce-l scrie. Ne gîndim, vai!, la încurcăturile ce se pot naşte atunci cînd, scriind actul II al unei piese, autorul nu mai are habar de subiectul primului act.

Incheiem lectura şi rămînem totuşi cu o nedumerire pe care nici contribuţia ori cît de mare a reporterului „Gazetei literare" — M. Popescu, nu ne-o poate risipi: cum a fost posibil ca un scriitor ca M. Davidoglu să se încurce în asemenea contradicţii în declaraţia sa?

ION BARNA

Pe marginea scrisorii „Despre curaj în creaţia literară"

Numai curaj?

Dumitru Mircea

E imposibil să fii de acord cu concluzia care se desprinde din primele scrisori publicate în această discuţie! Rezultă din ele, mai ales din primele două — auziţi bine, oameni buni! — că pentru a scrie, a zugrăvi ADEVARUL despre viaţa noastră e nevoie de curaj, de îndrăzneală! Chiar şi Silviu Podină, în foarte cumintele său articol, se întreabă: „de ce le lipseşte unora curajul în creaţie?"...

Eu cred că a se pune astfel problema, e cît se poate de fals! Dacă vreţi, e lipsă de curaj şi de îndrăzneală! Trandafiriul din unele cărţi, idilismul şi superficialitatea, individualismul şi autoadmirarea unor poeţi, apolitismul, zugrăvirea plictisitoare şi şablonardă a luptei de clasă — ori fuga de zugrăvirea ei, schematismul unor eroi — pozitivi sau negativi — conflictele neconvingătoare nu se explică prin lipsa de curaj, de îndrăzneală creatoare.

Dacă ar fi aşa, atunci invitaţia care transpiră din fiecare rînd al primelor scrisori: „artişti, să fim îndrăzneţi, să fim curajoşi", ar aduce mîntuire tuturor! Cît de uşurel ne-am scrie cărţile! Cît de simplu am rezolva chinuita cîntare a lui Eminescu:

unde vei găsi cuvîntul,
ce exprimă adevărul?...

Ce curaj, ce îndrăzneală? Ca să spui adevărul? Dar, pe Zeus!, nu trăim sub capriciile lui Mc. Carty! Nici în Kenia, nici în Colonia Capului! Acolo da, ai nevoie de curajul unui Howard Fast ca să înfrunţi inchiziţia de tip american.

Noi nu ne temem de adevăr. Noi mergem înainte pe drumul socialismului, neabătuţi de la cel mai mare adevăr al istoriei: ştiinţa, ideologia marxist-leninistă!

N-o să zmulgem noi anumite buruieni din literatură, n-o să biruim apolitismul care se manifestă pe alocuri, printr-o simplă invitaţie la curaj!.. N-o să zugrăvim noi chipul eroului nou în toată splendida lui complexitate, nici dramatismul vieţii lui, printr-o simplă chemare la îndrăzneală.

A cere să spui adevărul (cu curaj!) în condiţiile din ţara noastră, e ca şi cum i-ai cere tovarăşului „x", membru de partid, cinstit şi harnic, să ducă luptă de clasă!... E un pleonasm ideologic uriaş! Păi dragostea pentru adevăr este lege în ţară la noi!

Adevărul despre realitatea vieţii noastre apare searbăd în unele lucrări pentru că nu-i **cunoscut** şi nu-i **înţeles**. Că nu-i cunoscut şi că nu-i înţeles e de vină numai autorul respectiv. Cine poartă vina că Melchior al meu e mai slab decît Toma Gavrilaş? Adevărul vieţii sau eu singur? N-am avut curaj, îndrăzneală, să-l înfăţişez pe Melchior în ce are el mai esenţial, sau n-am **ştiut** să sezisez esenţialul? E evident că nu curajul mi-a lipsit!... Oare prin curaj se explică minunata imagine a lui Lazăr de la Rusca? Prin curaj se explică succesul ultimului poem al Mariei Banuş?

Trăim într-o epocă de uriaşe transformări. Se petrece sub ochii noştri un admirabil proces revoluţionar care **nu lasă indiferent** nici un om din ţara asta, şi nici de peste hotare! Dar să fiu iertat dacă spun că unii dintre noi trec pe lîngă aceste evenimente cum trece cufărul prin gară... ori, mai bine zis, ele trec pe lîngă noi, se duc şi păţim ruşinea celuia care fuge cu biletul în buzunar după trenul în care şi-a aşezat cu mare sîrguinţă bagajele! Şi în loc să se frămînte să ia alt tren, să-l ajungă din urmă, telegrafiază să-i fie aduse bagajele înapoi!

Un proces revoluţionar se trăieşte, nu se contemplă. Revoluţia e ardere, e furnal. Poţi ieşi dintr-însa sub formă de fum, de zgură, sau de oţel! Depinde ce material aduci în acest furnal.

Ce bine-ţi este să scrii cîte-o poezioară, cîte-o nuveluţă, cîte-un reportăjel, aşa cuminte, fără bătaie de cap. Dar în apărarea cui şi contra cui ţi-ai pus condeiul? In care parte a balanţei îţi arunci spada, frăţioare? Cine sîngeră şi biruie în paginile scrise? Cine?

Revoluţia îţi cere să arzi, iar tu nici măcar nu pîlpîi... mocneşti ca lemnele din care se face mangalul! Revoluţia îţi cere încordare şi ataşament, să asuzi şi să lupţi din greu, laolaltă cu clasa muncitoare, iar tu te tragi către colţuri ferite, contemplînd-o cu înfiorare: „doamne, teribilă-i...!" şi aştepţi acolo, la colţişor, să se termine. Bineînţeles, nu eşti indiferent; sufli ca să arăţi că eşti şi tu pe acolo, pe undeva, prezent zice-se!

Oh, sfîntă comoditate mic-burgheză!

La noi în ţară, ca să dăruieşti revoluţiei tot ce-i mai bun în tine şi să spui adevărul despre dînsa, ai nevoie de dragoste pentru revoluţie, pentru adevăr, de dragoste pînă la jertfire. De-acolo-ţi izvorăşte şi curajul, dar acesta nu mai e curaj, e împlinirea datoriei de om adevărat, de cetăţean cinstit, de artist!

Nu pasivitatea sterilă şi lăcomia searbădă, ci muncă încordată, zi de zi, luptă înverşunată împotriva duşmanilor revoluţiei. Abia atunci vom înţelege şi vom cunoaşte chipul şi sufletul eroului nostru pozitiv!... Arzînd împreună cu el în aceiaşi pălălaie a luptei pentru adevăr. Avem la dispoziţie **totul** pentru a împlini această sfîntă datorie, avem mijloace pe care nu le-au visat niciodată glorioşii noştri înaintaşi, şi avem mai ales **libertatea de a spune adevărul**, pentru prima dată în istoria mult chinuitului nostru popor!

Atunci, ce rost are invitaţia lacrimogenă sterilă şi subiectivistă la nu ştiu ce curaj, la îndrăzneală? Cine ne împiedică să cunoaştem? Cine ne opreşte să iubim? Cine stă în drumul întrepătrunderii, contopirii noastre cu revoluţia? Lipsa de curaj sau alte lipsuri?... Cine ne reţine să zugrăvim, cu toată puterea talentului nostru, chipul omului nou, constructor al vieţii noi, bătălia grea pe care o dă, biruind duşmanii? Cine? Oare nu faptul că **nu sîntem adînc fundamentaţi ideologic**? Oare nu faptul că unii **şovăiesc** în faţa evenimentelor, **neştiind şi neostenind** să le surprindă esenţialul, tendinţa lor generală? Oare întîmplător ne vin pe la redacţii nuveluţe şi schiţişoare care nu suflă un cuvinţel despre lupta cu duşmanul de clasă?

Nu-i întîmplător! Nu „lipsa de curaj" i-a dus pe unii la asemenea concepţie! Nu lipsa de curaj i-a împiedicat să vadă că, uite, cu cadrele, cu oamenii pe care-i avem, aşa cum sînt deocamdată, construcţia patriei noastre merge înainte! Mereu înainte! Nu în lipsa de curaj stă explicaţia apolitismului!

Imi pare rău că n-am făcut o statistică — în cei aproape cinci ani de muncă redacţională — despre cîte schiţişoare de acestea mi-au trecut prin mînă, care avînd în centru activitatea unor directori, preşedinţi, secretari îi făceau vinovaţi de cîte neajunsuri sînt. Şi — curios sau nu — din acele opere, duşmanul de clasă **disparuse**!

Şi cînd asemenea „opere" se resping, tu biet redactor, poţi auzi cîte-n lună şi-n stele pe la colţuri. Aceasta pentru că te faci luntre şi punte să-i demonstrezi autorului că poziţia sa e falsă, pentru că te străduieşti să aperi spiritul de partid în literatură, pentru că aperi viaţa! Eu nu zic prin asta că uneori nu se găsesc şi redactori tot atît de... nelămuriţi ca şi autorii respectivi, ba chiar mai nelămuriţi decît autorii! Sînt unele cazuri. Dar nu despre asta este vorba... Nu. Astea-s cazuri trecătoare şi se remediază rapid... Mai rău este că, cerînd mai multă atenţie faţă de oamenii care biruie totul, care clădesc ţara asta, cerînd ca ei să fie în centrul conflictelor pentru că ei sînt în centrul vieţii, auzi de la unii că eşti încuiat, schematic „principial" (adică în mod fals principial), şi dracu mai ştie cum!

Aşa-i că nu lipsa de curaj explică toate acestea? Aşa-i că în superficialitatea ideologică, în aşa zisa boemie scriitoricească de esenţă burgheză se află rădăcina trandafiriului, individualismului, apolitismului?

Eu n-am spus pînă acum nimic nou, n-am făcut nici o descoperire senzaţională. Nici n-am avut intenţia. Mi-am exprimat un punct de vedere izvorît din mica experienţă de scriitor şi din lunga experienţă de redactor. Repet: cu o simplă invitaţie la îndrăzneală, nu rezolvăm problemele acestea. Indrăzneala, dacă vreţi, e o calitate a comunistului, indiferent că-i scriitor, colectivist, turnător ori simplu ţăran muncitor. El îşi soarbe îndrăzneala, curajul din credinţa lui în victorie, din marxism-leninism, din ştiinţa construirii societăţii noi! De aceea curajul lui are altă esenţă, e un curaj ştiinţific — îngăduiţi-mi să zic aşa.

Marxism în toată puterea cuvîntului ne trebuie, nu cochetărie şi sclifoseală mic-burgheză. Numai fiind marxişti vom putea înţelege ceea ce de multe ori ni se pare de neînţeles! Să înţelegem că tipicul — iar spun un lucru îndeobşte cunoscut — este întotdeauna o problemă politică, de luptă, de atitudine! Să înţelegem dialectica realităţii şi să preţuim ce-am înţeles!

Căci pe lumea asta nimic nu-i mai vrednic de preţuire decît omul făurar al lumii-noi! Ca să-l înţelegi şi să-l iubeşti nu ţi se cere „curaj", ci încredere în el, să crezi în victoria ideilor lui înnoitoare, să crezi din toate puterile în ştiinţa revoluţiei proletare şi să arzi în uriaşul ei furnal... să devii oţel! Să devii cetăţean al patriei socialiste, luptător pentru socialism...

Şi, ca să fii scriitor, se mai cere — pe deasupra — ceva: să ai talent. E de la sine înţeles, dar trebuie spus... Talent pus în slujba clasei muncitoare, baionetă, cum zice Maiacovski, nu prilej de auto-admirare!... Dar asta-i altă chestiune; nu mai puţin importantă, totuşi!

Nu critica, ci criticul

Unii scriitori nu dau atenţie observaţiilor aduse operelor lor, decît dacă sînt făcute de critici „cu nume".

— Inţeleg să fiu criticat, dar nu de oricine.

Desen de GION

Ziua Aviației Sovietice

Poporul sovietic sărbătorește azi cu o deosebită însuflețire tradiționala zi a aviației.

In decursul primelor cincinale a fost făurită sub conducerea P.C.U.S. o puternică industrie aviatică. Aviatorii sovietici educați de Partid și de Comsomol, au dat dovadă de un înalt spirit patriotic, au săvîrșit fapte de eroism neîntrecut.

Devotamentul față de patrie, de popor și partid, spiritul lor de sacrificiu, sînt calitățile aviatorilor sovietici.

Aviația păcii — astfel e denumită aviația sovietică de către toți oamenii cinstiți din lumea întreagă.

In fotografie: înainte de începerea sborului, aviatorii Gavrilov (stînga) și Orlov așteptînd semnalul de plecare.

Pregătiri pentru recoltare

La S.M.T. Roman

IAȘI (de la corespondentul nostru).

Muncind cu forțe sporite, mecanizatorii de la stațiunea de mașini și tractoare din Roman, au reușit să termine pregătirile tractoarelor și mașinilor agricole necesare în campania de recoltare, treeriș și dezmiriștit, cu 4 zile mai înainte de data stabilită de Hotărîrea partidului și a guvernului în această privință. In seara zilei de 16 iunie, la S.M.T.-Roman s-au terminat reparațiile ultimelor batoze și tractoare.

In desfășurarea pregătirilor pentru recoltare s-a evidențiat sectorul 4 batoze, condus de comunistul David Teodor. Din acest sector s-au evidențiat utemiștii Gruia Butnaru și Gheorghe Dobre. Pe lîngă munca de reparații, Gheorghe Dobre, împreună cu utemistul Dumitru Dascălu a sprijinit și pe colectiviștii din comuna Sagna la executarea lucrărilor de întreținere a culturilor, prășind mecanic o suprafață de 10 hectare de porumb însămînțat în cuiburi așezate în pătrat.

Brigada condusă de utemistul Nicolae Bostan — brigadă fruntașă începînd cu campania agricolă de vară a anului trecut și pînă în campania agricolă din primăvara anului acesta — a fost de asemenea, printre brigăzile fruntașe în muncă și la terminarea pregătirilor pentru stringerea recoltei.

Acum, mecanizatorii tineri și vîrstnici de la S.M.T.-Roman sînt gata cu cele 38 batoze, 44 tractoare, 44 pluguri, 16 dezmiriștitoare, 9 secerători-legători etc., să pornească pe ogoare bătălia pentru stringerea pîinii poporului muncitor.

In gospodăriile agricole de stat

Timpul scurt care a mai rămas pînă la începerea recoltatului este folosit cu pricepere de muncitorii gospodăriilor agricole de stat pentru punerea la punct a întregului parc de mașini și tractoare.

Pînă la 15 iunie, muncitorii din gospodăriile agricole de stat au și reparat 676 de batoze, 266 de combine pentru cereale, 1.074 de secerători-legători, 221 de secerători simple, 1.459 de cositoare și o mare parte din tractoare. Cele mai multe lucrări de pregătire a mașinilor pentru campania agricolă de vară au fost executate de gospodăriile agricole de stat din regiunea Oradea, unde 87 la sută din batoze, 95 la sută din secerătorile-legători, precum și toate combinele, secerătorile simple și cositoarele au fost puse la punct, fiind gata să înceapă strînsul și treieratul recoltei. De asemenea, în gospodăriile agricole de stat din regiunile Baia Mare și Bîrlad au fost reparate toate combinele, în gospodăriile de stat din regiunea București, Cluj, Iași, Pitești, și Stalin s-a terminat repararea secerătorilor simple, iar în gospodăriile de stat din regiunile Arad, București, Constanța, Craiova, Galați, Stalin, Suceava și Regiunea Autonomă Maghiară a fost făcută zilele trecute ultima revizie a cositoarelor reparate.

Muncitorii din numeroase gospodării agricole de stat, care au terminat repararea mașinilor ce aparțin gospodăriei, au pornit să sprijine pe colectiviștii și țăranii muncitori cu gospodării individuale. Multe din mașinile agricole ale colectiviștilor și țăranilor muncitori cu gospodării individuale au fost aduse în atelierele gospodăriilor de stat și reparate, iar numeroși tehnicieni s-au deplasat în gospodăriile colective ca și în sate și comune pentru a da îndrumări țăranilor muncitori asupra pregătirilor ce trebuie făcute pentru asigurarea stringerii la timp și în bune condiții a recoltei din acest an.

La S.M.T. Bonțida

CLUJ (de la corespondentul nostru, **IOAN DELEANU**).

Mecanizatorii de la stațiunea de mașini și tractoare din comuna Bonțida, raionul Gheria, desfășoară o muncă intensă pentru terminarea la vreme a reparațiilor tractoarelor și mașinilor agricole necesare la stringerea recoltei și treeriș.

In anul acesta, stațiunea a primit trei batoze noi fabricate de muncitorii uzinelor „Tudor Vladimirescu" din Capitală.

Sub îndrumarea mecanicului șef al stațiunii, utemistul Petre Ruican, mecanizatorii tineri și vîrstnici au adus o contribuție însemnată la asigurarea succesului pregătirilor. Astfel au fost terminate reparațiile la batoze, motoare electrice, motoare stabile și discuitoare. Totodată au fost complet revizuite și reparate un mare număr de tractoare și secerători-legători.

In munca de pregătire a campaniei stringerii recoltei s-au evidențiat în mod deosebit Pop Arpad, Felhazi Ioan, Ernest Pop și utemiștii Ioan Albu, Lencke Vanța, Ioan Paduraru și alții, care au muncit cu multă dragoste depășindu-și normele și executînd lucrări de bună calitate.

● Desfășurînd larg întrecerea socialistă, colectivul de tractoriști și mecanici de la SMT Gottlob, raionul Sînnicolaul Mare, a terminat încă de la 15 iunie lucrările de reparații și revizuire a tractoarelor și mașinilor agricole necesare în campania de recoltare.

Organizîndu-și munca după un plan bine stabilit colectivul acestei stațiuni a terminat de reparat 18 tractoare, 30 batoze, 12 secerători, 62 pluguri pentru desmiriștit 16 elevatoare etc. In munca de reparații fruntași pe stațiune sînt tractoriștii Victor Pop, Nicolae Milrot, Simion Tau, mecanicii Ion Gelier, Ion Kinici și alții.

„Mai avem timp"

BIRLAD (de la corespondentul nostru **GHEORGHE ANGELESCU**)

Campania de recoltare și treeriș se apropie cu pași repezi. Fiecare om gospodar, paralel cu muncile de întreținere a culturilor, își pregătește uneltele necesare pentru adunarea roadelor. In S.M.T.-uri, G.A.S.-uri și colective a început de mult repararea mașinilor, secerătorilor și a tuturor celorlalte mașini și unelte agricole fără de care recoltarea nu s-ar putea face în condiții bune. Țăranii muncitori știu că strînsul recoltei este lucrul cel mai pretențios din întreaga activitate agricolă. Cine nu recoltează la timp rămîne fără grîne. Aceste lucruri le știu și tovarășii de la gospodăria agricolă de stat din Slobozia Ciorăști, raionul Focșani. Din păcate însă ei numai cît le știu că, de aplicat nu aplică nimic și nu se pregătesc. Batozele stau încă nereparate, doar 3 au fost puse la punct, pînă acum. De asemenea au fost reparate pînă la 19 iunie deabia 2 secerători-legători și numai 3 tractoare. Utemiștii cum sînt Cristea Vasile, Aron Petrică, Ion Ionel și alții au muncit într-adevăr cu rîvnă la început, dar nimeni nu s-a îngrijit de munca lor, nu-i controlează nimeni și nu-i ajută. Directorul gospodăriei, tov. Hoștină Dumitru, în loc să se străduiască să organizeze munca așa cum trebuie, se plînge peste tot că nu este ajutat, că îi este greu și multe altele. Inginerul șef, tovarășul Popa Ion, de asemenea nu face nimic pînă nu i se atrage atenția în mod deosebit. Peste puțin timp muncitorii de la G. A. S. Slobozia Ciorăști trebuie să înceapă recoltarea mazărei. Pentru cele 143 ha de mazăre sînt însă necesare cel puțin 3 batoze. Acestora trebuie să li se aducă modificările necesare. Conducerea gospodăriei nu a făcut însă pînă acum nimic. Lozinca lor este „mai avem timp"...

Cred oare tovarășii de la G.A.S. Slobozia Ciorăști că dacă mai este timp, reparațiile se vor face singure, numai pe baza planului de recoltare? Atît tovarășii din conducerea gospodăriei cît și secretarul comitetului organizației de bază U.T.M., tovarășul Chipăilă Mihai, vor trebui să ia măsuri urgente pentru remedierea acestei stări de lucruri. Recolta pe care trebuie să o strîngă anul acesta le cere aceste lucruri. Ei trebuie de asemenea să-și dea seama că atunci cînd vor fi trași la răspundere pentru neglijența în muncă nimeni nu va mai spune „Mai avem timp".

REÎNTOARCERE

Bătusem insistent în ușă. Cînd bătrînul Rozenthal a venit să-mi deschidă, imediat mi-am amintit de melodiile populare evreești pe care le auzisem cu cîteva seri în urmă pe scena unui teatru. Răsuna în cîntecele acelea multă tristețe adunată în anii negri ai trecutului, dar și mult optimism în viitor. Mi-am amintit de aceste cîntece pentru că în bătrînul Rozenthal am găsit îmbinate tristețea vremii ce a dispărut și nemăsurata încredere în prezent și viitor.

Puține minute mai apoi constatam că, de fapt, bătrînelul sfătos cu care stam de vorbă nu era cel pe care eu îl căutam. Dezamăgirea fu reciprocă. Schimbarăm însă mai multe vorbe.

— Aha, acum înțeleg... îl cauți pe feciorul meu, pe Iancu, îmi spuse Rozenthal. El a fost în pribegie prin Israel. Ce să-i faci: a căzut ușor în capcana sionistă. Avea doar 17 ani și nu a vrut să-l asculte pe taică-su...

Din cînd în cînd Rozenthal privea către nevasta lui, o femeie cu ochii blînzi și cu figura luminoasă. Ea îl aproba mereu, ba uneori purtată de șirul aducerilor aminte ofta.

— Așa-i, Iancu n-a vrut să asculte pe taică-su, repetă ea cu glasul pe care îl ai atunci cînd răscolești amintiri neplăcute.

Bătrînul Rozenthal interveni de astădată cu o energie neașteptată care destramă atmosfera moleșitoare, desprinsă parcă dintr-un roman de Șulem Aleihem, pe care mi-o imaginasem că domnește în căminul acestor oameni simpli.

— Eu sînt membru de partid, spuse el. I-am zis lui Iancu înainte de plecare: ai încredere în mine, sînt doar om bătrîn, am trecut prin multe în viață. Nu pleca, băiatule, ai să regreți.

Se opri o clipă apoi adăugă:

— Și așa a fost...

L-am întîlnit după aceea pe Iancu, feciorul bătrînului Rozenthal, lucrător la unitatea nr. 46 a frizeriei „Higiena". Priveam în ochii acestui tînăr de 25 de ani și mă gîndeam la tinerețea lui ofilită pe malurile Iordanului. Slăbuț, cu părul de culoarea griului dat în copt, Iancu a adunat în opt ani de pribegie multă experiență de viață. Ți-o spune dealtfel și chipul lui plin de maturitatea pe care am deslușit-o de asemenea, și din cele ce mi-a povestit.

...Anii aceia erau tulburi. Rănile războiului nu se vindecaseră, mai erau greutăți de înfruntat, iar propagatorii minciunii sioniste mișunau prin ulița evreească. Iancu a hotărît să plece către Palestina (pe atunci, în 1945, nu se proclamase încă statul Israel).

Vasul „Kneseth" i-a purtat pe el și pe alți tineri evrei pe valurile liniștite ale Mediteranei. In „țara făgăduințelor" accesul era însă oprit. Il opriseră colonialiștii englezi. Iancu s-a trezit într-un lagăr englez din Cipru, deținut vreme de 10 luni. Mizerie, promiscuitate, înjosire... Făurea visuri, aduna speranțe.

Flăcăul de 18 ani a pășit în cele din urmă pe pămîntul palestinean. De meserie era frizer. A fost repartizat însă la o carieră de piatră din colonia Zihron-Iacov, situată în apropiere de Haiifa. Piatră nu mai sfărîmase niciodată și pe deasupra nici prea voinic nu era. Dar trebuia să-și potolească foamea așa că a muncit. Sistemul de exploatare era cumplit.

De locuit a primit împreună cu alți 3 tineri... un grajd. S-a socotit însă un om „fericit" pentru că avea unde să se odihnească.

Zilele, grele și apăsătoare, au trecut una după alta. A venit războiul dintre Israel și țările arabe. Iancu a devenit militar și a plecat pe front. Intr-una din luptele de lîngă lacul En-Gheb a fost rănit.

S-a întors înapoi în colonie. Coloniștii, oameni înstăriți, l-au felicitat pentru eroism și apoi i-au întors spatele. S-a dus la primar să ceară să i se permită să locuiască din nou în... grajd. Primarul, pe nume Aba Sehter, era unul din bogătași. Avea terenuri întinse, vii, clădiri etc. Primarul l-a ascultat cu un aer plictisit și apoi a grăit:

— Tinere, unii spun că țara noastră e mică...

Iancu asculta cu luare aminte. Primarul continuă:

— ...dar totuși ea este suficient de mare ca să găsești în altă parte să locuiești. Apoi, acum este vară așa că...

Primarul îi descoperise o „locuință": pe cîmp. Iancu — lucru firesc — n-avea chef să-i urmeze sfatul. Dar totuși n-a avut încotro. N-avea unde să doarmă. Și astfel un rănit a „locuit" avînd drept acoperiș cerul, iar drept culcuș iarba.

Dar aceasta nu a fost singura dificultate întîmpinată. Cîteva săptămîni nu a găsit unde să lucreze. Ușile i se închideau în nas ori de cîte ori cerea de lucru. In cele din urmă a reușit să lucreze pe un șantier de construcții de șosele.

Nu era însă angajat permanent. Uneori lucra o zi, două-trei, o săptămînă chiar, alteori șoma. Intr-un an nu lucra mai mult de un sfert din totalul zilelor lucrătoare. Mizeria apăsătoare, protecționismul, corupția, exploatarea capitalistă — toate acestea îl făcu să asculte cu mai mult interes cuvîntul comuniștilor. Fu suficient ca să fie concediat. Era în primăvara anului 1950. La 1 Mai, la Tel Aviv, printre miile de oameni care defilau sub steagul de luptă al comuniștilor se afla și Iancu Rozenthal.

Era hotărît să sfîrșească cu chinurile unei existențe în care mulțumirea nu-și găsește niciodată locul. Se adresă legației R.P.R. cerînd reîntoarcerea în țară. Iși făurea noi speranțe, altfel de speranțe, care știa că niciodată nu vor fi înșelate — se visa reîntors în adevărata lui patrie, alături de cei pe care vremelnic i-a părăsit.

Nu l-am întrebat pe Iancu Rozenthal cum a decurs întîlnirea sa cu tatăl. Probabil însă că bătrînul și-a mîngîiat feciorul, l-a sărutat de zeci de ori și așa precum numai părinții știu să-și dojenească copiii, i-a spus:

— Ai văzut că am avut dreptate!

E. OBERST

Operele scriitorului Maxim Gorki tipărite în țara noastră

Operele marelui scriitor Maxim Gorki, întemeietorul realismului socialist, au devenit astăzi un bun al oamenilor muncii din lumea întreagă. In țara noastră, creația literară a lui Maxim Gorki se bucură de o mare prețuire. Incă cu zeci de ani în urmă, în ciuda opreliștilor regimului burghezo-moșieresc, romanul „Mama", cartea care a educat generații de revoluționari ruși, apărea în traducere romînească.

După eliberarea țării noastre, operele lui Gorki au văzut lumina tiparului în tiraje din ce în ce mai mari. Astfel, în Editura „Cartea Rusă" s-au tradus aproape 30 de titluri, care au fost editate în peste 500.000 de exemplare. Multe dintre ele ca: „Mama", trilogia „Copilăria mea", „La stăpîn", „Universitățile mele", sau romanul „Copiii soarelui" au apărut în trei și patru ediții. Cele mai recente lucrări ale lui Gorki, traduse în țara noastră, sînt cele cuprinse în Opere volumul VI și Opere volumul XVIII. Pînă la sfîrșitul anului vor mai apare din opere volumele I și XVII.

Tot în Editura „Cartea Rusă" au fost traduse în limba maghiară o serie de lucrări din operele lui Gorki printre care: „Mama", Orașul diavolului galben", „Cu cine sînteți voi, maeștri ai culturii?".

De asemenea, operele lui Maxim Gorki au fost tipărite și în alte edituri din țara noastră. In Editura de stat pentru literatură și artă a apărut romanul „Viața lui Clim Samghin", într-un tiraj de peste 20.000 exemplare. In Editura tineretului s-au tipărit în ultimii 4 ani lucrările: „Despre tineret" în 15.000 exemplare, „Povești și povestiri" în 28.500 exemplare în limbile romînă, maghiară și sîrbă, precum și alte lucrări.

In țara noastră sînt de asemenea răspîndite operele dramatice ale lui Maxim Gorki. Teatrele bucureștene au prezentat în toate stagiunile numeroase spectacole cu piesele lui Gorki ca: „Azilul de noapte", „Egor Bulîciov" și alții", „Micii burghezi" și „Vassa Jeleznova".

(Agerpres)

Ridicarea la rangul de ambasadă a legației Republicii Populare Romîne din Tirana și a legației Republicii Populare Albania din București

Guvernul Republicii Populare Romîne și Guvernul Republicii Populare Albania călăuzite de dorința de a întări și dezvolta relațiile de prietenie și colaborare existente între Republica Populară Romînă și Republica Populară Albania, au căzut de acord să ridice la rangul de Ambasadă Legația Republicii Populare Romîne din Tirana și Legația Republicii Populare Albania din București și să se facă schimb de ambasadori între cele două țări.

(Agerpres)

Dalta și Ciocanul

SFADA

Sfada s-a pornit în sertarul tovarășului Petru Popa, președintele comitetului de întreprindere, între străbunica, bunica, mama și fiica — contractele colective din anii 1951, 1952, 1953 și 1954.

— Ia uite la mine mămico! V-am dat gata. Am ceva nou! Se va repara o baie pentru tractoriști. Nu-i așa că-i grozav? Unde mai pui că și organizația U.T.M. și-a trecut în planul de muncă sprijinirea acțiunii de reparare a băii.

— Stai, fetița mamei, nu te pripi că nu-i tocmai așa. Uită-te tu la mine! Scrie la fel: „vom repara o baie pentru..." Ba, pe timpul meu s-a adus și o locomobilă de 10 c.p.

— Ce te lauzi și tu cu locomobila!' interveni bunica. Tu nu auzi ce se vorbește? O s-o ducă înapoi de unde au adus-o. Și apoi dacă așa merge treaba, întoarceți ochii și la mine. Scrie la fel: „repararea băii", ba în timpul meu au adus și un injector, au umplut și bazinul cu apă, numai că injectorul scotea prea mult fum. Și de atunci l-au lăsat în părăsire. Vezi la mine s-a scris prima dată că se va repara baia.

— Ce faci dragă? Uiți că mai sînt și eu pe aici? — spuse străbunica. Uite că și la mine scrie despre repararea băii. Dar pentru asta nu trebuie să vă certați. Mai bine stați să vă spun o poveste.

Ca să le potolească, străbunica, cu glasul ei blînd, tremurat, începu să le spună o poveste, așa cum nu mai bătrînii sînt în stare să povestească.

A fost odată o femeie care-și legăna copilașul (despre care ne-a povestit și nouă Ion Creangă). In odaie stătea sus pe cuptor gata să cadă în capul copilului un drob de sare. Și femeia bocea și iar bocea, dar nu mișca un deget pentru a-l da la o parte.

...A fost odată o baie la S.M.T. Vaslui și ea trebuia reparată. Și au bocit cei din conducere că n-au tractoriștii baie și încă mai bocesc, dar de făcut ceva ca s-o repare — ferit-a sfîntul. Ba să nu mint. Au vărsat călimări de cerneală pe fața noastră, pe contractele colective. Au adus și o pompă manuală pentru ridicat apa în bazin, dar a mîncat-o rugina, săraca, și nu știm ce-o să se aleagă de ea.

Materiale pentru reparat baia nu trebuie cine știe ce lucru: site pentru 5 dușuri gratii de lemn pentru dușumea, o portiță la sobă, trei metri de țeava, foc în sobă și apă în cazan. Ceea ce lipsește este bunăvoința. In rapoartele trimise superiorilor tovarășii Hofman Alexandru, directorul stațiunii, Petru Popa, președintele comitetului de întreprindere, Petre Blănaru, secretarul U.T.M., Vasile Sîrbu, adjunct cu problemele U.T.M. în secția politică, cu toții vorbesc de grija față de om. Și scriu că vor face și vor drege și în realitate fac numai... stai cum îi spune? Am îmbătrînit și nu mai țin bine minte... Aha mi-am amintit... demagogie.

BUCUR CONSTANTIN

corespondentul „Scînteii tineretului" în regiunea Iași

Gospodăriile de stat trimit legume orașelor

Gospodăriile agricole de stat aduc o prețioasă contribuție la aprovizionarea oamenilor muncii din țara noastră desfăcînd, prin unitățile comerțului de stat, mari cantități de legume pe piețele diferitelor orașe și centre muncitorești.

Folosind metode noi agrotehnice și însămînțînd culturile de legume la vreme, muncitorii din gospodăriile agricole de stat sînt primii care au început recoltatul în grădini. Pînă la 15 iunie ei au recoltat mai mult de 4.511.000 kg. de ceapă, cartofi timpurii, mazăre, ridichi, conopidă, morcovi etc., care au și fost distribuite oamenilor muncii.

Cele mai mari cantități de legume au fost recoltate și distribuite oamenilor muncii de către unitățile Trustului gospodăriilor agricole de stat pentru aprovizionarea Capitalei. Din grădinile acestor unități au fost recoltate pînă acum 2.905.000 kg. de legume, fiind trimise pe piața orașului București mai mult de 2.884.000 kg. De asemenea, cantități mari de legume au fost recoltate din grădinile gospodăriilor agricole de stat din regiunea Ploești, care au trimis spre desfacere pînă acum 424.000 kg. de legume, precum și din grădinile de legume ale gospodăriilor de stat din regiunile Galați și Constanța. Pe piețile regiunii Galați au fost distribuite pînă acum 281.000 kg. de legume produse de gospodăriile de stat, iar în regiunea Constanța, cantitatea de legume distribuită oamenilor muncii trece de 166.000 kg.

(Agerpres).

Cititorii răspund tinerilor din comuna Peret

„Cum să facem viața de U. T. M. mai interesantă, mai plină de conținut?"

HORIA

Pe marginea dezbaterii „Cum să facem viața de U.T.M. mai interesantă, mai plină de conținut", la redacția ziarului nostru continuă să sosească numeroase scrisori. Printre altele ne-a sosit și această povestire a tînărului Felecan Florea din Orașul Stalin, pe care o considerăm folositoare în cadrul dezbaterii noastre.

Pe elevul Horia îl știe toată școala. S-ar putea să fie altfel? Cine citea cărți de aventuri și cine făcea tot soiul de năzdrăvănii? Cine spărgea cel mai des geamurile școlii? Dar cel mai mare chiulangiu cine credeți că era? Vă răspund: Horia.

Tatăl lui Horia a murit în timpul războiului. Maică-sa lucrează la fabrică și, ce-i drept — nu prea are vreme să se ție mereu de el. Iar lui Horia numai „libertate" îi trebuia. Vreți să știți cum învăța Horia mai înainte? (spun mai înainte fiindcă... vedeți... poate acum învață bine) Iată cum:

Venea de la școală într-o fugă, scotocea prin dulap, răzuia crătițile, apoi, zicîndu-și „lasă-că-nvăț diseară" o ștergea afară, cu mingea. Seara, istovit, murdar și ciufulit, se certa cîte o jumătate de ceas cu maică-sa care îl sfătuia să se spele, apoi începea să întoarcă lucrurile din casă pe dos.

— Ce mai vrei?

— N-ai văzut o cărticică „Mister... B... atacă?"

— Iar începi!

— Ah, ce știi dumneata! spunea Horia intrînd în pat. Să nu stingi lumina!

Lecțiile le voi face dimineață, își zicea; mă scoală mama mai devreme. Acum am alte treburi.

Pe la miezul nopții adormea (bineînțeles, uitînd să stingă lumina).

Dimineața:

— Haide Rică, scoală! Ai zis să te trezesc.

— Of, și matale! Știi la ce oră am adormit?

— Știu, numai că iar ai lăsat lumina aprinsă...

— Puțin știi... Lasă-mă să dorm. Și sforăitul regulat al lui Rică o anunța pe mamă că n-are rost să-l mai sgîlțîie.

Și credeți că rar se întîmpla să lipsească Horia de la primele ore? Răsfoiți jurnalul de clasă și o să vedeți. Cît despre învățătură... Asta să v-o spună tovarășii profesori.

Horia fugea de la cursuri cînd avea poftă. Nu-i păsa nici de profesori, nici de colegi. Intr-o sîmbătă, țin bine minte, unul dintre colegi ședea rezemat de fereastră și privea dealul de la marginea orașului. „Ce frumos trebuie să fie acolo! și-a zis. Au ieșit ghioceii, a încolțit iarba. E minunat să stai întins la soare, pe iarbă, să privești cerul și să uiți de matematică, de toate".

Colegul nostru a dat fuga să-l caute pe Horia. I-a zis acestuia șoptit: dragă, iar m-am îmbolnăvit! și a clipit șiret, la toate măsurile necesare! Acum e rîndul tău să mă scapi.

Și colegul nostru a plecat.

Horia s-a chinuit o vreme să găsească pricina „bolii" celuilalt dar pînă la urmă s-a lăsat păgubaș. Dintr-odată l-a apucat dorul de hoinăreală. N-a mai avut răbdare să iasă pe ușa clasei, să ocolească; a sărit pe fereastră și a întins-o și el spre dealul de la marginea orașului.

Nu vă vine să credeți? Și totuși, acesta-i adevărul.

FORȚA COLECTIVULUI

Mă veți întreba: dar organizația U.T.M. cum l-a ajutat pe Horia?

Utemiștii din jurul lui Horia, în frunte cu tovarășul Cosma, secretarul organizației U.T.M. din școală s-au pus pe gînduri. Au fost luate o seamă de măsuri.

La început în fiecare adunare generală figura pe ordinea de zi un punct special: „Cum s-a purtat Horia Petcu în ultimul timp". Erau amintite toate ștrengăriile și isprăvile lui misterioase și încă în ordinea cronologică. Să nu turbezi de furie?

Nu știu dacă Horia turba de furie însă știu că la primele adunări a suferit nespus de mult. Să-l fi văzut pe Horia — căci a fost obligat să asiste — cum își mușca degetele, cum se înțepenea pe scaun și slobozea cîte un „of" discret. Eu am înțeles atunci că Horia nu e un om pierdut. Trebuia însă să-i venim în ajutor, cu grijă. Intr-o zi, tovarășul Cosma l-a întrebat pe Horia:

— Tovarășe Horia, ai citit „Steaguri pe turnuri" de Makarenko? E acolo un tînăr numit Iacov Ceneavin...

— Nu, n-am citit-o încă.

— Ce cărți ai citit în ultimul timp?

— Eu am... n-am citit nimic...

— Dar mama ta nu spune același lucru. Cum explici asta?

Trebuie să spun că tovarășul secretar Cosma știe unde, cînd și cum să acționeze. El ține legături strînse cu părinții elevilor.

Și utemiștii, sfătuiți de tovarășul Cosma, au hotărît să pornească o bătălie comună, cu toate forțele desfășurate spre un singur obiectiv: zdrobirea sistematică a carapacei în care suferea izolată conștiința lui Horia. Să vedeți ce i-au pregătit la o adunare lui Horia. In loc de punctul cunoscut (și devenit banal) „Cum s-a purtat elevul Horia"... a apărut unul nou. A citit un tovarăș o schiță intitulată „Epava". Nu prea avea ea calități artistice, dar a lovit acolo unde trebuia. Am scris-o mulți, în colaborare.

In fond, știți ce era? Un palmares al nebuniilor lui Horia din ultimii doi ani. Insă noi ne-am străduit ca Horia să nu-și dea seama că e vorba chiar de el. Și am reușit să înfăptuim acest lucru destul de greu. După ce a ascultat întîmplările din schiță, care erau de fapt ale lui — Horia a izbucnit în rîs și a spus: „Ce pușlama trebuie să fie și ăsta!...

Un tovarăș s-a sculat și i-a pus o întrebare:

— După tine, tovarășe Horia, atitudinea aceasta este demnă de un elev?

Horia a holbat ochii, mirat:

— Asta mai poate fi elev? Eh, să fiu eu director la școala asta, unde este el!... Apoi să vezi!...

— Lasă, tovarășe Horia, să nu mergem așa departe, a început tovarășul Cosma. Pușlamaua asta despre care e vorba în schiță ești chiar tu...

Ofensiva era dezlănțuită. Horia a devenit deodată morocănos apoi, ca la un semn, a izbucnit într-un rîs atît de molipsitor că i-am ținut cu toții isonul.

— Asta, care va să zică, sînt! Hă... hă... Nici nu mă cunoșteam... Bine ați ticluit-o, tovarășe secretar!... Halal...

Dar tovarășul Cosma a spus arătînd spre noi:

— Eu? Nu, tovarășe Horia, autorul este altul. Privește, fiecare din cei ce te înconjoară a contribuit cu ceva. Și a accentuat: fiecare!

Horia a privit spre noi, apoi s-a așezat. Mi-am dat seama că se rușinase. Insă „graba strică treaba", așa că am trecut la punctul următor de pe ordinea de zi: o recenzie despre apărarea Stalingradului, cu multe citate din romanul lui Constantin Simonov „Zile și nopți". Horia asculta atent și-l sorbea din ochi pe cel care vorbea. A așteptat să se termine recenzia și a întrebat:

— De unde pot face rost de cartea asta?

— Care carte?

— Păi, „Zile și nopți"...

Un tovarăș i-a întins cartea.

— Poftim. N-am terminat-o, dar ți-o dau ție.

In acea ședință am observat cu toții că Horia s-a simțit mai apropiat de noi și parcă sta gata să ne întrebe: ce să fac? Spuneți-mi! Invățați-mă!

HORIA ESTE ALĂTURI DE NOI

La o altă ședință utemiștii au hotărît să mergem și mai departe. Problema ce trebuia rezolvată în această ședință era aceasta: Cineva — cel mai nimerit dintre noi, să se împrietenească cu Horia, să se apropie de el, și prin aceasta să-l aducă pe Horia în mijlocul colectivului nostru. Pînă acum, Horia văzuse în noi niște oameni porniți pe critică. Nu-și dădea seama că ne străduiam să-l ajutăm, din prietenie; nu-și dădea seama că noi căutăm să-l atragem în colectivul nostru sănătos, să nu rămînă un orfan...

— Ei, tovarăși cine se încumetă să ia asupra lui răspunderea aceasta? a întrebat tovarășul Cosma.

Am fost propus eu, deoarece mai fusesem prieten cu Horia. O cunoșteam bine și pe maică-sa, fapt deosebit de important, deoarece ajutorul dat de familie tînărului este un factor hotărîtor. Pe scurt, prima mea sarcină era să mă împrietenesc cu Horia și să caut să rămîn tot timpul lîngă el, să-i impun un program sănătos. Am îndeplinit-o cu calificativul „foarte bine" după cum mi-a spus tovarășul Cosma, mai tîrziu. Am trecut la îndeplinirea celei de a doua sarcini: impunerea programului. Această sarcină era cam grea, fiindcă lui Horia îi plăcea mai mult să joace fotbal decît să învețe. Era un portar recunoscut. Insă noi, utemiștii, prevăzusem și pentru acest cojoc un ac: hotărîsem ca să nu venim pe terenul de fotbal decît la o anumită oră. Am reușit și de data aceasta. Apoi ne-a mai ajutat și mama lui Horia. Ea a uitat „din întîmplare" cîteva cărți educative pe noptiera lui Horia — „Al lor este viitorul", „Adolescenții", „Steaguri pe turnuri" etc. Pe lîngă aceasta, luînd un lot individual pentru cultivarea zarzavaturilor și legumelor i-a sustras acestuia atenția de la năzdrăvănii. Lui Horia îi place grozav grădinăritul.

Incetul cu încetul Horia s-a obișnuit cu programul. Rezultatele s-au văzut imediat, la învățătură.

Din însărcinarea comitetului U.T.M. îi făceam rost (cu sprijinul altor tovarăși) de cărți care de care mai atrăgătoare. Intîi i-am procurat Jules Verne „Cinci săptămîni în balon", „Copiii căpitanului Grand", apoi cărți de Polevoi, Fadeev, Ostrovski, Gaidar, Kataev, Kazachievici, versuri de Pușkin, Isakovski, Surkov, Simonov, Tvardovski, Maiakovski, Bednîi. Aceste cărți i-au plăcut foarte mult. In prezent, pe noptiera lui stau cărțile maestrului nostru Sadoveanu: „Nicoară Potcoavă", „Neamul Șoimăreștilor" și altele.

Il obișnuisem cu programul și ne înțelegeam de minune. Dar într-o zi, tovarășul Cosma mi-a spus:

— Lasă-l singur cîteva zile. Asta va fi examenul prietenului tău. Să-l vedem. Mai respectă oare programul? Trebuie să spun că mi-a venit foarte greu să nu mă întîlnesc cîteva zile cu Horia, la el acasă. Totuși m-am stăpînit.

In prima zi de „examen" supravegheam atent la poarta lui Horia. Eram la pîndă încă de la ora 15. In urmă cu vreo lună, cam pe la ora asta, Horia alerga cu mingea pe cîmp. Mi-era teamă să nu uite că asta a fost „înainte". De odată, îl văd că iese pe poartă. Era cu servieta, mergea să învețe în aer liber. Tîrziu s-a întors acasă, probabil să-și scrie temele. Am plecat și eu spre casă, aproape liniștit.

M-am întors după cîteva ore. Peste vreun sfert de ceas, gîndeam, are exercițiile de gimnastică în aer liber, iar apoi 90 minute — fotbalul. Așteptam, emoționat. Mi se părea că toată munca noastră, a utemiștilor, fusese zadarnică. Ah, iată-l. In tricoul lui negru, cu capul descoperit, cu pantalonii scurți și tenișii în picioare, a ieșit în curte.

Peste încă cinci minute s-a repezit ca o vijelie spre terenul de fotbal, ținînd la piept mingea luată nu știu de unde.

*Am vrut să alerg după el, dar un braț puternic m-a țintuit locului. Fără să mă uit înapoi am ghicit cine era: **secretarul organizației U.T.M.**, tovarășul Cosma.*

*— Să trăiești tovarășe, **mi-a zis el, în timp ce cu o mînă arsă de soare mă silea să fac „stînga-mprejur". N-am muncit în zadar, a continuat. Bun băiat e Horia. Apoi mi-a strîns mîna cu putere. Ți-ai făcut datoria. Ai lucrat bine.***

Eu m-am fîstîcit și cu toate că nu voiam să arăt — roșeața din obraji m-a trădat. Tot tovarășul Cosma a împrăștiat însă aerul de oficialitate dintre noi.

— Grozav aș mai juca și eu fotbal! Ce zici, mă primește Horia?

— Cum să nu te primească? tu faci cît doi dintre noi...

— Și fiecare dintre voi cît alții doi, a adăugat el.

Nu știu de ce, dar eram tare veseli și, înainte de a juca fotbal, am început să cîntăm, să alergăm de ici colo ca niște copii.

FLOREA FELECAN

Orașul Stalin

Conferința de la Geneva

Acordul cu privire la încetarea ostilităților în Laos și Cambodge

GENEVA 19 (Agerpres). — De la corespondentul special:

La 19 iunie a avut loc cea de a 16-a ședință restrînsă a conferinței de la Geneva a miniștrilor afacerilor externe consacrată discutării problemei indochineze.

La sfîrșitul ședinței s-a dat publicității următorul comunicat:

Cele nouă delegații au continuat în ședință restrînsă examinarea problemei restabilirii păcii în Indochina. S-a ajuns la un acord asupra următorului text privind încetarea ostilităților în Cambodgia și Laos:

In vederea ușurării unei simultane și rapide încetări a ostilităților în Indochina se propune ca:

a) reprezentanții comandamentelor celor două părți să se întîlnească imediat la Geneva și la fața locului;

b) ei vor studia chestiuni privind încetarea ostilităților pe teritoriul Cambodgiei și Laosului, începînd cu problema retragerii tuturor forțelor armate străine și a personalului militar străin, pe baza observațiilor și propunerilor prezentate de diferite delegații la conferință;

c) ei vor raporta conferinței cît mai repede posibil concluziile și recomandările lor;

Reprezentanții comandamentelor care se ocupă de problema Vietnamului, Laosului și Cambodgiei vor prezenta un raport provizoriu sau definitiv pînă în 21 de zile.

Următoarea ședință a conferinței va avea loc la 22 iunie.

Nam Ir, șeful delegației R.P.D. Coreene a părăsit Geneva

GENEVA 19 (Agerpres). — TASS transmite:

La 19 iunie a părăsit Geneva ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Democrate Coreene, Nam Ir, șeful delegației R.P.D. Coreene la conferința de la Geneva. Impreună cu el au plecat membrii și consilierii delegației R.P.D. Coreene. Pe aeroport, Nam Ir, a fost însoțit de Fam Van Dong, șeful delegației Republicii Democrate Vietnam la conferința de la Geneva; V. V. Kuznețov, locțiitor al ministrului afacerilor externe al U.R.S.S.; Cian Ven-tien și Li Ke-non, locțiitori ai ministrului afacerilor externe al R.P. Chineze; F. F. Molocikov, trimisul U.R.S.S. în Elveția, reprezentanți ai autorităților elvețiene și alții.

Nam Ir, a făcut următoarea declarație reprezentanților presei prezenți pe aeroport:

„Chiar de la începutul conferinței de la Geneva, delegația Republicii Populare Democrate Coreene nu și-a precupețit forțele pentru obținerea unui rezultat pozitiv la conferință.

La această conferință noi am făcut numeroase propuneri concrete cu privire la reglementarea pașnică a problemei coreene. Propunerile noastre s-au bucurat de sprijinul reprezentanților Uniunii Sovietice și Republicii Populare Chineze. Nici reprezentanții altor cîtorva state n-au putut nega principiile juste și rezonabile cuprinse în propunerile noastre. Dar reprezentanții Coreei de sud, S.U.A. și ai altor cîtorva țări care le secondează, n-au dat cîtuși de puțin dovadă de bună credință în cursul tratativelor cu privire la reglementarea pașnică a problemei coreene. Ei au adoptat o poziție vădit negativă față de propunerile prezentate conferinței de reprezentanții Republicii Populare Democrate Coreene, Uniunii Sovietice și Republicii Populare Chineze. Publicînd în mod unilateral așa-zisa declarație comună a celor 16 state, reprezentanții S.U.A., care sînt împotriva păcii, și reprezentanții puterilor occidentale care le secondează, au zădărnicit discutarea problemei coreene la conferința de la Geneva. Procesele verbale ale tratativelor în problema coreeană care au avut loc la conferința de la Geneva, dovedesc pe deplin că întreaga răspundere pentru eșecul conferinței revine puterilor occidentale. Cu toate că la conferința de la Geneva tratativele în problema coreeană au fost zădărnicite, Republica Populară Democrată Coreeană, în conformitate cu politica sa de pace, va continua lupta pentru crearea unei Coree unite, independente, democrate.

Părăsind astăzi Geneva, eu exprim, în numele delegației Republicii Populare Democrate Coreene, mulțumiri sincere față de guvernul Elveției și față de locuitorii Genevei pentru ospitalitatea pe care ne-au acordat-o în timpul șederii noastre la Geneva".

Richard Kasey, ministrul afacerilor externe al Australiei, l-a vizitat pe Ciu En-lai

GENEVA 19 (Agerpres). — CHINA NOUA transmite: La 18 iunie, Richard Kasey, ministrul afacerilor externe al Australiei, l-a vizitat pe Ciu En-lai, ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Chineze. Din partea chineză la convorbire a participat și Ke Bo Nian.

Conferința internațională pentru slăbirea încordării în relațiile internaționale

STOCKHOLM 19 (Agerpres). — TASS transmite: La 19 iunie s-a deschis la Stockholm, la Casa cetățeanului, Conferința internațională pentru slăbirea încordării în relațiile internaționale, convocată din inițiativa unui grup de fruntași ai vieții publice din Franța. Lucrările conferinței vor dura pînă la 23 iunie.

La conferință au sosit peste 250 de participanți din 40 de țări, printre care Japonia, Republica Populară Chineză, India, Siria, Liban, Franța, Cehoslovacia, Romînia, Anglia, Italia, Brazilia etc.

La conferință participă o delegație de fruntași ai vieții publice din U.R.S.S. în frunte cu scriitorul A. E. Korneiciuk, membru al Prezidiului Comitetului sovietic pentru apărarea păcii.

In comunicatul secretariatului conferinței se spune:

Prezenta conferință a fost organizată de forțele iubitoare de pace din multe țări. Primul pas a fost întreprins de francezi. Printre ei sînt deputați ai Adunării Naționale din partea diferitelor partide, care s-au întrunit în acest scop la Paris la 14 mai. Tot acolo s-a stabilit data și locul conferinței. A fost de asemenea constituit secretariatul pentru pregătirea conferinței, ai cărui membri au plecat la Stockholm.

Edouard Herriot, președintele de onoare al Adunării Naționale franceze, a declarat că dorește să acorde conferinței sprijinul său binevoitor.

Conferința va studia posibilitatea îmbunătățirii relațiilor internaționale prin tratative pașnice și prin dezvoltarea schimburilor economice și culturale.

Din delegații fac parte de asemenea oameni de știință, scriitori și alți reprezentanți ai muncii intelectuale, reprezentanți ai cercurilor de afaceri, economiști, reprezentanți ai organizațiilor religioase.

Ziua Flotei Aeriene a U.R.S.S.

MOSCOVA 19 (Agerpres). — TASS:

La 19 iunie a avut loc la Moscova o ședință solemnă a Ministerului Apărării al U.R.S.S., împreună cu reprezentanți ai organizațiilor de partid, sovietice și obștești, consacrată Zilei Flotei Aeriene a U.R.S.S.

Asistența a întîmpinat cu aplauze furtunoase urarea rostită de mareșalul aviației Jigarev în cinstea poporului sovietic, a Armatei Sovietice, a flotelor militare maritimă și aeriană, în cinstea gloriosului partid comunist și a guvernului sovietic.

Cu prilejul sărbătorii, aviatorii din flota civilă și lucrătorii din industria de avioane au fost felicitați: din partea oamenilor muncii din Capitală, de I. T. Marcenko, secretar al comitetului orășenesc Moscova al P.C.U.S., din partea lucrătorilor din industria de avioane, de B. V. Dementiev, ministrul industriei de avioane, din partea comsomoliștilor și tineretului din Moscova, de M. P. Davidov, secretar al comitetului orășenesc Moscova al U.T.C.L. din U.R.S.S.

Atac banditesc împotriva Guatemalei

NEW YORK 19 (Agerpres). — După cum relatează agențiile de presă, ambasada Guatemalei în Mexic a anunțat că în ziua de 18 iunie trei avioane neidentificate au bombardat Guatemala City. Avioanele au lansat bombe asupra cazărmii gărzii de onoare și a clădirilor comandamentului forțelor armate, fără să atingă însă obiectivele. Apărarea antiaeriană guatemaleză a respins atacul avioanelor care s-au îndreptat apoi spre portul Saint Jouan, unde au aruncat bombe deasupra depozitelor de benzină, fără să atingă nici de data aceasta ținta.

Intr-un comunicat al guvernului guatemalez se arată că la 17 iunie avioane străine au violat spațiul aerian al Guatemalei, aruncînd arme, în special puști și puști mitraliere pe teritoriul țării.

După cum arată corespondentul din Guatemala al agenției United Press, guvernul guatemalez a declarat că cele trei avioane neidentificate au lansat cu parașute în partea de sud a țării muniții purtînd emblema secerea și ciocanul „pentru a prezenta guvernul drept o unealtă a unei puteri străine" și „pentru a motiva un atac asupra țării noastre". Guvernul a arătat că acest act a fost organizat de „provocatori internaționali" pentru a turbura „relațiile de bună vecinătate între republicile americane".

Corespondentul din Tegucigalpa (Honduras) al agenției Associated Press anunță că detașamente înarmate pînă în dinți, care numără pînă la 5.000 emigranți guatemalezi reacționari, continuă să se concentreze în Honduras la granița de sud a Guatemalei.

Ministrul afacerilor externe a adresat un apel poporului guatemalez chemîndu-l să fie gata pentru apărarea țării, declarînd că Guatemala nu se va da înapoi de la lupta pentru independența sa. „Poporul guatemalez, a spus Toriello, nu este singur deoarece toți oamenii cu vederi democrate din America Latină și din restul lumii sînt alături de el".

De asemenea, delegatul Guatemalei pe lîngă O.N.U., Eduardo Castillo a protestat în numele guvernului său împotriva pregătirilor invadării Guatemalei de către bandele înarmate staționate în Honduras.

Manevrele provocatoare ale Statelor Unite întîlnesc împotrivirea poporului guatemalez care luptă pentru independența țării sale.

Principalele organizații de masă din Guatemala, printre care Confederația Generală a Muncii, Confederația națională țărănească, alianța femenină și sindicatul studenților au convocat zilele acestea o mare manifestație în Guatemala City în sprijinul guvernului Arbenz.

★

LONDRA 19 (Agerpres). — După cum relatează agenția Reuter, bandele înarmate staționate în Honduras au pătruns pe teritoriul Guatemalei, atacînd cîteva orașe de frontieră și porturi, printre care portul Barrios la Marea Caraibelor.

Agenția France Presse anunță că ministrul afacerilor externe al Guatemalei s-a adresat Consiliului de Securitate, cerînd să ia măsuri împotriva intervenției la care a fost supusă țara sa.

Plîngerea Guatemalei va fi examinată de Consiliul de Securitate în cadrul unei ședințe fixate în acest scop pentru luni 21 iunie.

Bugetul R. P. Chineze pe anul 1954

PEKIN 19 (Agerpres). — China Nouă transmite: Toate ziarele centrale au publicat comunicatul cu privire la ședința Consiliului Guvernamental Central Popular al R. P. Chineze, care a avut loc la 16 și 17 iunie. In ședință a fost ascultat raportul prezentat de Den Siao-pin, vice-președinte al Consiliului Administrativ de Stat al Guvernului Central Popular al R. P. Chineze și ministru de finanțe, cu privire la proiectul bugetului de stat al R. P. Chineze pe anul 1954 și aprobat bugetul de stat al R. P. Chineze pe anul 1954.

Den Siao-pin a arătat că capitolul veniturilor din bugetul de stat al R. P. Chineze pe 1954 este stabilit în sumă de 274.708.600 milioane yuani, iar capitolul cheltuielilor din buget — la 249.457.800 milioane yuani cu un excedent al veniturilor asupra cheltuielilor de 25.250.800 milioane yuani.

Bugetul nostru, a spus Den Siao-pin, reprezintă un buget constructiv de dezvoltare pașnică a economiei naționale. Cea mai mare parte a bugetului este alocată pentru dezvoltarea industriei, agriculturii, transporturilor, comerțului, pentru măsurile social-culturale și învățămînt.

In construcția economică de stat, obiectivul principal este dezvoltarea industriei și în special dezvoltarea industriei grele. In anul 1954 producția de fontă va crește în comparație cu anul 1953 cu 31,1%, producția de oțel — cu 18,8%, producția de energie electrică — cu 14,9%, producția de fire de bumbac — cu 6,2%, de zahăr — cu 23,2%.

Planul de stat pentru dezvoltarea economiei naționale și bugetul de stat, prevăd dezvoltarea continuă în 1954 a agriculturii, silviculturii și irigațiilor.

Numărul cooperativelor agricole de producție va crește cu peste 80.000. Volumul comerțului de stat cu amănuntul va crește cu 13,8% în comparație cu anul 1953.

Bugetul de stat pe anul 1954, a subliniat Den Siao-pin, reflectă nu numai dezvoltarea economiei naționale a țării și întărirea sectorului socialist în economie, ci dovedește și grija statului pentru dezvoltarea culturii, învățămîntului, științei, ocrotirii sănătății și prevederilor sociale. Din mijloacele bugetului de stat pentru măsuri social-culturale și dezvoltarea învățămîntului, științei și ocrotirii sănătății se alocă 36.692 miliarde yuani (în această sumă nu intră mijloacele alocate pentru asigurări sociale) adică 14,71% din cheltuielile bugetului. După cum a subliniat Den Siao-pin, în anul 1954 va spori considerabil numărul studenților și elevilor în instituțiile de învățămînt superior, școlile medii tehnice și școlile medii.

Raportul între repartizarea veniturilor și cheltuielilor bugetului de stat al țării noastre pe anul 1954 a spus Den Siao-pin — arată în mod grăitor avantajele orînduirii democrat populare din țara noastră.

In scopul îndeplinirii bugetului pe anul 1954, Den Siao-pin a chemat în încheiere la sporirea productivității muncii, economii, la scăderea prețului de cost și îmbunătățirea calității producției, la respectarea strictă a disciplinei financiare, la reducerea cheltuielilor pentru aparatul administrativ, la ridicarea nivelului politic și profesional al lucrătorilor din sectorul financiar și și-a exprimat încrederea că bugetul de stat pe anul 1954 va fi îndeplinit cu succes.

Un an de la asasinarea soților Rosenberg

O seară caldă de început de vară a anului 1953.

Pentru ziua de 19 iunie 1953 se fixase executarea soților Rosenberg. Pe întinsurile tuturor continentelor lumii milioane de oameni cinstiți, muncitori, funcționari, țărani și intelectuali care iubesc pacea și dreptatea așteaptă cu nerăbdare grațierea nevinovaților.

Minutele se scurg cu greu... Teleimprimatoarele, posturile de radio, transmit deodată o veste îngrozitoare care face ocolul lumii: „Președintele Eisenhower a refuzat să facă uz de dreptul său de a-i grația pe Ethel și Iulius Rosenberg. Hotărîrea președintelui a fost anunțată de un atașat de presă al Casei Albe care a declarat: „Președintele refuză să intervină". In seara zilei de 19 iunie, înainte de apusul soarelui, soții Rosenberg au fost electrocutați".

Această veste va rămîne în istorie ca mărturie a decăderii și descompunerii întregii orînduiri capitaliste ce-și caută scăparea în vărsarea de singe nevinovat.

★

A trecut un an de la monstruosul asasinat judiciar împotriva soților Rosenberg, împotriva a doi oameni simpli și cinstiți cărora nu li s-a putut aduce decît „acuzația" de a fi luptat pentru pace și dreptate, pentru fericirea copiilor lor.

Intreaga omenire știe că soții Rosenberg au fost nevinovați. Mii de dovezi ale acestei nevinovății au scos la iveală absurditatea născocirilor de „spionaj atomic" aduse de judecătorii puși în slujba monopolurilor.

Soții Rosenberg au fost învinuiți că au ajutat copiii refugiați din Spania, că în 1942 au cerut deschiderea celui de al II-lea front împotriva hitlerismului, că au luptat pentru pace.

Milioane de oameni din toate colțurile globului s-au ridicat împotriva condamnării soților Rosenberg, au cerut conducătorilor Americii să oprească miinile călăilor.

In urma condamnării soților Rosenberg valul protestelor împotriva acestei sentințe, a crescut uriaș.

Eliberarea soților Rosenberg au cerut-o și cardinalii catolici din Italia și docherii din Marsilia, țăranii chinezi și savanții francezi, Camera Deputaților din Uruguai și miile de oameni simpli din Washington și New York care au manifestat ore întregi în fața reședinței președintelui Eisenhower cerînd eliberarea nevinovaților.

„V-am mai trimis o scrisoare pe care cred că ați primit-o scria cu cîteva zile înaintea executării părinților săi, președintelui Eisenhower — Michael Rosenberg. Astăzi, aflîndu-mă la Washington împreună cu fratele și bunica mea, vă rog să nu se întîmple nimic rău mamei și tatălui meu".

Lipsa oricărui temei juridic a procesului și a sentinței a fost recunoscută în mod unanim. Pînă și unul din magistrații care judeca pe soții Rosenberg, judecătorul Jerome Frank, a spus: „Nu aș vrea ca acești oameni să fie lipsiți de posibilitatea unei revizuiri a cazului lor. Nu aș vrea ca aceasta să apese conștiința mea". Nesocotind însă protestul opiniei publice mondiale „justiția" din S.U.A a dus nedreptatea pînă la capăt.

Ți se strînge inima citind scrisorile scrise de Ethel și Iulius în anii grei ai închisorii. Iată două fragmente: „Nu vreau să murim — Sîntem tineri și am vrea să trăim ani mulți și rodnici. Vrem să trăim, să fim din nou împreună cu copiii noștri, dar pentru aceasta nu vrem să ne trădăm credința într-o lume a păcii, a bunei înțelegeri și a democrației de care au nevoie copiii noștri și toți copiii din lume". Și iată altă scrisoare: „Ieri ministrul de justiție al Statelor Unite ne-a oferit un tîrg. Ni s-a spus că dacă vom colabora cu guvernul, viețile noastre vor fi cruțate...

Dar noi refuzăm să trecem astfel peste caracterul josnic al unui verdict barbar obținut prin mijloace frauduloase... Respectul nostru față de adevăr, conștiința și demnitatea noastră de oameni nu sînt de vînzare. Dacă vom fi executați, aceasta va însemna asasinarea unor nevinovați și rușinea săvîrșirii unei astfel de acțiuni va cădea asupra guvernului Statelor Unite".

★

A trecut un an de la această odioasă crimă prin care guvernanții Americii au dovedit întregii omeniri că au rupt cu cele mai elementare cerințe ale moralei și dreptului.

Beznă fascismului s-a lăsat deasupra Americii. McCarthy și zbirii lui dispun acum tot mai mult de viața americanilor simpli. Zi de zi în fața Biroului Federal de Investigații (F.B.I.) sînt aduși oameni simpli, nevinovați.

Dar toate acestea sînt zadarnice. Nici prin moartea avocatului Emmanuel Bloch, care a luat apărarea celor doi luptători pentru pace, nici prin prigoana împotriva orfanilor Robby și Michael Rosenberg, nici „investigațiile" F.B.I.-ului, nici bombele aducătoare de moarte nu pot împiedica triumful cauzei pentru care și-au jertfit viața curajoșii și dîrzii luptători pentru pace, Ethel și Iulius Rosenberg.

Departe de a intimida, departe de a astupa gura luptătorilor pentru pace din lumea întreagă, moartea soților Rosenberg a arătat tuturor că singura cale e lupta, că numai pacea poate aduce adevărata libertate a celor mulți.

I. S.

Noul guvern francez

PARIS 19 (Agerpres). — Agenția France Presse anunță lista noului guvern francez, constituit în după amiaza zilei de 19 iunie. Primul ministru Mendès-France a asumat de asemenea și funcția de ministru al afacerilor externe. Ministru al apărării este generalul Pierre Koenig; ministru al muncii — Claudius Petit; ministru de interne — François Mitterand; ministru al finanțelor — Edgar Faure; ministru al teritoriilor de peste mări — Robert Buron; ministru al lucrărilor publice — Jacques Chaban-Delmas; ministru al reconstrucției — Maurice Lemaire; ministru de justiție — Emile Hugues; ministru al educației naționale — Jean Berthoin; ministru al industriei și comerțului — Maurice Bourges-Maunoury; ministru al foștilor combatanți — Emmanuel Temple; ministru al agriculturii — Robert Houdet; ministru pentru relațiile cu statele asociate — Guy La Chambre; ministru pentru problemele Marocului și Tunisiei — Christian Fouchet; ministru al sănătății — Aujoulat.

Noi presiuni ale S. U. A. asupra Franței

PARIS 19 (Agerpres). — Ziarele franceze publică textul scrisorii adresate de președintele S.U.A., Eisenhower, președintelui Republicii Franceze, René Coty.

In scrisoarea lui Eisenhower se spune că S.U.A. manifestă un mare interes pentru Indochina și se confirmă că propunerea privind „apărarea comună" a acestei regiuni rămîne în vigoare. Președintele Eisenhower își exprimă de asemenea speranța că în Europa vor fi unite „forțele armate naționale" (adică va fi creată așa-zisa „comunitate defensivă europeană") și declară că este gata să înceapă negocieri cu noul guvern francez.

Ziarul „L'Humanité" califică scrisoarea președintelui american ca un mesaj în care președintele exercită din nou presiuni asupra Franței pentru a o sili să ratifice tratatul de la Paris, să continue și să extindă războiul din Indochina.

Ziarul „Liberation" subliniază că în mesajul său Eisenhower stăruie ca Franța să ratifice tratatul cu privire la „armata europeană". După cum subliniază ziarul „Aurore", investitura lui Mendès France a provocat la Washington o uimire, care în unele cercuri era vecină cu panica.

In condițiile nestabilității guvernelor noastre — continuă ziarul — la Washington s-au obișnuit să conteze pe faptul că politica externă franceză este o chestiune de moștenire. Or, cu toate asigurările de devotament față de uniunile occidentale date de tînărul lider al radicalilor, de cealaltă parte a Oceanului Atlantic există temeri că Mendès-France va avea idei proprii în problemele apărării europene și a soartei Indochinei".

Știri sportive

ZURICH 19 (Agerpres). —

Turneul final al campionatului mondial de fotbal a continuat sîmbătă.

La Lausanne, echipa Braziliei, una din favoritele competiției, n-a reușit să învingă echipa Iugoslaviei, întîlnirea terminîndu-se cu scorul de 1—1 după prelungiri. In aceeași grupă, echipa Franței a învins cu 3—2 echipa Mexicului. In urma acestor jocuri, din grupa I s-au calificat pentru sferturile de finală echipele Braziliei și Iugoslaviei care au întrunit cîte 3 puncte. Franța cu 2 puncte și Mexic cu zero puncte au fost eliminate din competiție.

In grupa III-a s-au calificat echipele Uruguayului și Austriei, fiecare cu cîte 4 puncte. Fotbaliștii uruguayeni, care sînt deținătorii titlului mondial, au repurtat o victorie categorică asupra Scoției cu 7—0 (2—0). Ei au desfășurat un joc eficace și de înaltă tehnică. Echipa Austriei a întrecut cu scorul de 5—0 (4—0) echipa R. Cehoslovace.

Astăzi se dispută ultimele întîlniri din cadrul optimilor de finală. In grupa II-a, echipa R. P. Ungare întîlnește echipa Germaniei occidentale, iar Turcia va juca cu Coreea de sud. Jocuri decisive vor avea loc în cadrul grupei a IV-a unde echipele Italiei și Angliei vor primi replica echipelor Belgiei și respectiv Elveției.

Intîlnirile din cadrul sferturilor de finală, care se vor disputa în urma tragerii la sorți între cele 8 echipe calificate, vor avea loc la 26 și 27 iunie.

★

MOSCOVA 19 (Agerpres). TASS transmite: Echipa profesionistă franceză de fotbal „Girondins" Bordeaux, a susținut la 18 iunie cel de al treilea joc din cadrul turneului pe care îl întreprinde în U.R.S.S. Fotbaliștii francezi au întîlnit echipa „Spartak" Moscova, care a obținut victoria cu rezultatul de 3—2.

Echipele au ieșit pe teren în următoarele formații:

„Girondins": Bernard, Janczewski, Tellechea, Aermandeau, Garriga, Aucourt, Deladerriere, Kargu, Wosniezko, Doye, Gardien.

„Spartak": Tucikus, Tișcenko, Vasiliev, Sedov, Masienkin, Netto, Tatușin, Paramonov, Isaev, Dementiev, Ilin.

Meciul a fost excelent arbitrat de Giorg Lundberg (Suedia), arbitru de categorie internațională.

★

Pe stadionul Republicii din București a început, sîmbătă după amiază, întîlnirea internațională de atletism dintre echipele de băieți și fete ale Republicii Populare Romîne și Olandei. Cei aproape 15.000 de spectatori prezenți în tribune au făcut o primire călduroasă atleților olandezi, care evoluează pentru prima oară la București. Intrecerile au prilejuit dispute strînse, reprezentativele din R.P.R. marcînd o ușoară superioritate în special în probele de aruncări și sărituri.

Cea mai bună performanță a zilei a fost realizată de atleta Iolanda Balaș (R.P.R.) care a stabilit un nou record al țării în proba de săritură în înălțime, trecînd peste ștacheta înălțată la 1,64 m vechiul record era de 1,62 m.

Atleții romîni au cîștigat opt din cele 15 probe programate în prima zi de concurs. Cu un rezultat surpriză s-a încheiat proba de 5000 m. plat. Făcînd o cursă excepțională, atletul romîn Dinu Cristea în vîrstă de 40 de ani a cîștigat primul loc, întrecînd pe J. Fekkes și W. Slijkhuis (Olanda) cu 40 m. și respectiv 200 m.

După prima zi de concurs, reprezentativele R.P.R. conduc cu 81—72 puncte. Acest rezultat a fost întocmit fără punctajul probei de 100 m. plat fete.

Concursul continuă azi cu începere de la ora 17.

(Agerpres)

Problema coreeană își așteaptă rezolvarea

La conferința de la Geneva a miniștrilor afacerilor externe s-a încheiat discutarea problemei coreene. Delegațiile Uniunii Sovietice Republicii Populare Chineze și Republicii Populare Democrate Coreene au manifestat în tot cursul conferinței inițiativă, prezentînd un program clar și precis de reglementare pașnică a problemei coreene.

Conferința nu a realizat un acord cu privire la problema coreeană, deoarece delegația S.U.A. și reprezentanții celorlalte țări participante la agresiunea din Coreea, care sînt la remorca S.U.A., s-au împotrivit adoptării unor hotărîri îndreptate spre reglementarea pașnică definitivă în Coreea.

Inițiativa încetării discutării acestei probleme de importanță vitală a pornit din partea S.U.A. și a aliaților lor întru agresiune în Coreea. Ei au făcut o declarație în care era exprimat refuzul lor de a continua tratativele la conferința de la Geneva. Astfel, a ieșit la iveală în mod clar lipsa de dorință a S.U.A. și a unei serii de alte state, care au participat sub steagul O N U la intervenția americană din Coreea, de a contribui măcar cît de cît la reglementarea pașnică în Coreea.

Chiar din primele zile, Statele Unite au încercat să folosească conferința de la Geneva pentru a extinde și asupra Coreei de nord regimul lisînmanist lipsit de popularitate. Ei au căutat să obțină la Geneva ceea ce nu au putut cuceri prin forța armelor într-un război înverșunat de trei ani. Agresorii și-au făcut socoteală ca prin amenințarea de a reîncepe războiul să obțină prin tocmeli condiții avantajoase lor și să impună Coreei de nord regimul lisînmanist semifascist, antipopular și putred pînă în măduva oaselor. Atunci cînd această politică „de pe poziții de forță" a suferit un eșec la Geneva, delegația Statelor Unite a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a zădărnici discutarea problemei coreene. In acest scop, ea a recurs la tactica obstrucționistă. Această tactică a constat în faptul că neprezentînd nici o propunere care să dovedească dorința de a ajunge la un acord, delegația S.U.A a respins toate propunerile delegațiilor Republicii Populare Democrate Coreene, Republicii Populare Chineze și Uniunii Sovietice.

Incă la 27 aprilie, ministrul afacerilor externe al R.P.D Coreene, Nam Ir, a prezentat o propunere cu privire la restabilirea unității naționale a Coreei și ținerea unor alegeri libere pe întreaga Coree. Aceste propuneri au pornit de la premiza că reglementarea problemei coreene prin mijloace pașnice trebuie să fie lăsată în seama poporului coreean însuși.

Cea mai importantă etapă în realizarea practică a unității țării trebuie să fie organizarea unor alegeri pe întreaga Coree pe baza voinței liber exprimate a populației întregii Coree. In acest scop, planul propus de delegația R. P. D. Coreene prevedea constituirea unei comisii pe întreaga Coree alcătuită din reprezentanți ai Coreei de nord și ai Coreei de sud, avînd în vedere că una din sarcinile primordiale ale acestei comisii va fi pregătirea legii electorale pentru întreaga Coree. Planul prevedea ca înainte de ținerea alegerilor să fie retrase de pe teritoriul Coreei toate forțele armate străine — ceea ce constituie cea mai importantă condiție pentru asigurarea libertății exprimării voinței alegătorilor. In sfîrșit, în plan se sublinia necesitatea ca statele cele mai interesate în menținerea păcii în Extremul Orient să asigure dezvoltarea pașnică a Coreei.

Toate aceste propuneri echitabile au fost respinse de reprezentanții țărilor care au participat la intervenția americană în Coreea.

Cu toate acestea, delegațiile Uniunii Sovietice, Republicii Populare Chineze și Republicii Populare Democrate Coreene, năzuind să consolideze pacea în Coreea, și-au continuat eforturile pentru realizarea unor hotărîri adoptate de comun acord. Este de mare importanță îndeosebi propunerea suplimentară prezentată la 22 mai de Ciu En-lai cu privire la constituirea unei comisii alcătuită din reprezentanți ai unor țări neutre pentru supravegherea alegerilor libere în întreaga Coree. Și această propunere a fost respinsă de delegațiile S.U.A. și ale aliaților lor întru agresiune. In străduința lor de a împiedica o hotărîre adoptată de comun acord, ele au opus propunerii rezonabile a R. P. Chineze cererea de a încredința Organizației Națiunilor Unite controlul asupra alegerilor. Această cerere a fost în mod vădit inacceptabilă, întrucît O N U. a devenit parte beligerantă. Prin aceasta, ea nu mai are căderea de a acționa ca organ internațional nepărtinitor și nu mai poate îndeplini în mod obiectiv funcțiunile în rezolvarea problemei coreene.

La 5 iunie, delegația sovietică a prezentat propuneri în scopul apropierii între punctele de vedere ale participanților la conferință și înlesnirii realizării unui acord. Ministrul afacerilor externe al Uniunii Sovietice, V. M. Molotov, a propus să se adopte o hotărîre care să stipuleze că participanții la conferința de la Geneva au căzut de acord cu privire: la ținerea în termen de șase luni a unor alegeri libere pe teritoriul întregii Coree; constituirea unui organ pe întreaga Coree alcătuit din reprezentanții R. P. D. Coreene și Republicii Coreea, în scopul de a pregăti și ține alegerile și a contribui la o apropiere între R. P. D. Coreeană și Republica Coreea; retragerea tuturor trupelor străine din Coreea; constituirea unei comisii internaționale corespunzătoare pentru supravegherea alegerilor libere pe întreaga Coree; faptul ca statele cele mai interesate în menținerea păcii în Extremul Orient trebuie să-și asume obligația de a asigura dezvoltarea pașnică a Coreei, ceea ce ar contribui la rezolvarea problemelor cu privire la unificarea națională a Coreei. Adoptarea acestei hotărîri ar fi înlesnit continuarea lucrărilor conferinței de la Geneva, ar fi dat posibilitate să se continue schimbul de păreri cu privire la problemele litigioase și să se obțină un acord. Propunerile sovietice s-au bucurat de aprobarea deplină a Republicii Populare Democrate Coreene și Republicii Populare Chineze, dar s-au lovit din nou de un refuz grosolan de a le examina în mod concret din partea statelor care sub steagul O.N.U. au participat la agresiunea americană din Coreea.

In acest fel, la discutarea problemei coreene în cadrul conferinței de la Geneva au reeșit cît se poate de evident două linii politice. Una din linii prevede asigurarea dezvoltării libere a popoarelor din Asia pe baza independenței naționale și suveranității de stat. Cealaltă linie constă în a menține în Asia privilegiile perimate ale puterilor colonialiste, fapt împotriva căruia se opun cu hotărîre popoarele din Asia.

Rezolvarea problemei coreene, așa cum a arătat întreaga desfășurare a discutării ei la conferința de la Geneva, ar putea fi rodnică numai dacă s-ar ține seama de interesele legitime ale poporului coreean însuși. Acum voința colonialiștilor nu mai poate fi impusă popoarelor care apără cu bărbăție independența lor națională. A venit timpul ca cercurile guvernante din unele state imperialiste să înțeleagă că nici o politică „de pe poziții de forță" nu poate întoarce roata istoriei. Popoarele din Asia sînt ferm hotărîte să-și continue calea spre o independență națională trainică și spre dezvoltarea democratică. Discutarea problemei coreene la conferința de la Geneva a arătat că reglementarea pașnică în Coreea depinde în primul rînd de poziția Statelor Unite. Dacă politica Statelor Unite în problema coreeană se va sprijini și de acum înainte pe planurile militare ale unor generali, cărora le este străină înțelegerea reformelor democratice care se înfăptuiesc în țările Asiei, această politică nu poate contribui la reglementarea problemei coreene și nu poate să nu se termine printr-un eșec.

In problema coreeană, ca și în celelalte probleme internaționale, Uniunea Sovietică apără interesele păcii și dezvoltării libere a popoarelor. In timp ce cercurile guvernante din S.U.A. și din cîteva alte țări încearcă să folosească problema coreeană pentru accentuarea încordării în Extremul Orient și pentru crearea unei grupări militare formate din state colonialiste, Uniunea Sovietică este pentru reglementarea pașnică a problemei coreene, apără interesele securității colective a popoarelor.

Statele Unite ale Americii au împiedicat reglementarea problemei coreene la conferința de la Geneva. Pentru tactica S.U.A a fost deosebit de caracteristică ultima ședință cu privire la problema coreeană, la care s-au vădit anumite divergențe între delegația americană și cîteva alte delegații ale țărilor occidentale. Cînd, la ultima ședință, șeful delegației americane a văzut că unii reprezentanți ai țărilor occidentale au fost de acord cu propunerea prezentată de R. P. Chineză el l-a oprit în mod grosolan și i-a silit să-și retracteze cuvintele. Anumite cercuri din S.U.A. încearcă să folosească torpilarea reglementării problemei coreene, pentru a dovedi că spiritul tratativelor nu ar corespunde situației create, că trebuie dusă și mai ferm politica „de pe poziții de forță". Nici nu se terminase conferința de la Geneva pentru problema coreeană, cînd reprezentantul regimului marionetă din Coreea de sud a rostit la o conferință de presă un discurs provocator, declarînd că condițiile armistițiului din Coreea și-ar fi pierdut valabilitatea și a chemat de fapt la reluarea atacului împotriva Republicii Populare Democrate Coreene. Această declarație demască repercursiunile negative ale torpilării reglementării problemei coreene la conferința de la Geneva. Dar oricare ar fi discursurile pe care le-ar rosti imperialiștii americani și agentura lor, nici o intensificare a „războiului rece" nu poate sili popoarele din Asia să renunțe la drepturile lor vitale pentru interesele egoiste ale colonialiștilor.

Popoarele lumii vor lupta cu forțe și mai încordate pentru unificarea pașnică a Coreei, pentru reglementarea definitivă a problemei coreene.

In ceea ce privește Uniunea Sovietică, poziția ei față de problema coreeană a fost expusă cu cea mai mare claritate de delegația sovietică la Geneva. Această poziție pornește de la faptul că orice problemă litigioasă în relațiile internaționale actuale, ori cît de dificilă ar fi ea, trebuie să fie rezolvată pe cale pașnică. Uniunea Sovietică sprijină asemenea conferințe internaționale la care reprezentanții diferitelor țări, bucurîndu-se de drepturi egale, să activeze în mod cinstit în interesul slăbirii încordării internaționale, să caute și să găsească o cale pașnică spre rezolvarea problemelor litigioase. In conformitate cu această linie, Uniunea Sovietică a participat activ la conferința de la Berlin a celor patru puteri și a prezentat propuneri îndreptate spre rezolvarea practică a unei serii de probleme internaționale.

In conformitate cu această linie, Uniunea Sovietică participă activ și la conferința de la Geneva.

Alături de Uniunea Sovietică, la conferința de la Geneva pentru reglementarea problemei coreene au luptat activ Republica Populară Chineză și Republica Populară Democrată Coreeană. Republica Populară Chineză s-a prezentat la conferință ca o mare putere egală în drepturi. Acesta este un fapt de importanță istorică. Torpilînd tratativele conferinței de la Geneva, puterile occidentale se străduiesc să treacă din nou la O.N.U. discutarea problemei coreene ceea ce înseamnă de fapt o încercare de a înlătura Republica Populară Chineză de la participarea ei la rezolvarea problemei coreene. Se știe că pînă în prezent Republica Populară Chineză este lipsită de locul ei legitim în O.N.U. Intreaga desfășurare a conferinței de la Geneva a dovedit însă că reglementarea problemei coreene este cu neputință fără Republica Populară Chineză.

U.R.S.S. a fost și rămîne de partea acelor forțe democratice ale poporului coreean care năzuiesc spre o cît mai grabnică unificare națională a Coreei ca stat independent și democrat. U.R.S.S. a fost și rămîne de partea acelor forțe democratice ale Coreei și ale altor țări, care doresc să contribuie la asigurarea în viitor a condițiilor pașnice pentru dezvoltarea Coreei.

Nu încape îndoială că în cele din urmă, în ciuda uneltirilor dușmanilor păcii, eforturile comune ale forțelor iubitoare de pace vor duce la o rezolvare echitabilă a problemei coreene, la trecerea de la armistițiu la pace în Coreea, la restabilirea unității naționale a Coreei. Acest lucru îl impun imperios interesele menținerii și întăririi păcii în întreaga lume.

Problema coreeană își așteaptă rezolvarea!

(Articol de fond din ziarul „Pravda")

REDACȚIA București, Piața Scînteii, Tel. Nr. 7.61.00, SECȚIA SCRISORI Tel. Nr. 7.66.91, DIFUZAREA Tel. Nr. 6.38.77, TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii.